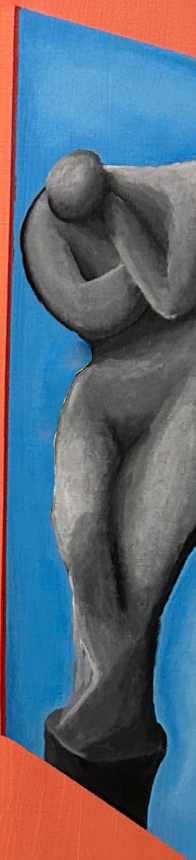

SYNAPSEN

Vridt og Vrenge

INNHOOLD

Synapsen

Tidsskriftet til Psykolosjen,
Linjeforening for profesjonsstudiet
i psykologi

Redaktør

Gunnar Sannan
gunsa@stud.ntnu.no

Forside

Henning Hagen

Redaksjonen

Tora Sylten Stokland
Alina Rostalski
Anne Agdestein
Bendik Bergh Pedersen
Embla Granly
Emilie Vik
Gunnar Sannan
Henning Hagen
Kai Haneberg
Katrine Kvernberg
Kristine Bog Vikane
Kristine Gule
Mabel Natali Lerum Ward
Malin Felicia Kvalvik
Minda Amalie Sletten
Silja Rålm von Porat

“Leder”	3
“Under akasietreet”	4
“Storlosjenfesten”	7
“Eksistensens Slitasje”	10
“På vranga”	11
“Skrangleormens siste måltid”	12
“Studentguiden fra helvete”	14
“Å være seg selv nok”	16
“Hvem har blitt vridd og vrent her?”	17
“Du er jo et synkehull av en person”	20
“Rot”	21
“Kan man lage en kvadrert burger?”	22
“Vrengte lommer”	24
“Studentenes bekjennelser”	26
“Klær: hva forteller de om deg?”	28
“Vridd skjerm”	32
“Kvaliativ forskningsmetode må ha en utviklingsforstyrrelse	34
“Hva sier Twisten din om deg?”	38
“Bak flammene: brannkonstabler og psykisk helse”	40
“Vranglefanten”	43

Trykk

NTNU Grafisk senter

Opplag: 180

Dato: 03.11.2023

8. årgang, #3 2023

Tobias Thune

06.03.1999-27.05.2023

LEDER

På begynnelsen av sommeren gikk en person på studiet vårt bort. En person som betydde mye for mange, alt for noen, og som svært mange var glad i. Tobias Thune sovnet inn i slutten av mai. Da skulle han egentlig snart være ferdig med eksamener og glede seg til sommerferien. Men livet er bare noen ganger ikke sånn.

Jeg skal være helt ærlig. Da jeg startet på studiet, var korona i full sving. Fadderuka ble begrensa, og jeg fikk det bare ikke til å klaffe. Utover semesteret følte jeg meg mer og mer alene. Mørke tanker. Det ble vanskeligere å dra i forelesning eller være på campus. I perioder hadde vi jo heller ikke mulighet til det.

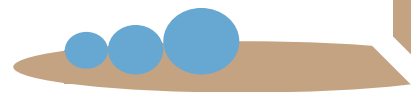
Jeg tror det var i slutten av oktober at jeg møtte Tobias før forelesning. Da var jeg alene. Han hadde sett meg, fortalte han. Vi pratet løst og fast før vi gikk inn sammen til forelesning. Han anbefalte meg å lese Kafka. Jeg husker det betydde mye for meg. Jeg følte meg ønsket, at jeg ikke trengte meg på. Jeg sa selvfølgelig ingenting om det til han. Gotta play it cool, du vet.

Tobias var så nonchalant om det hele. Han pratet til meg som vi var venner. Snart ble vi også det. På den tiden var Tobias redaktør i Synapsen. Han inspirerte meg til å søke meg inn under vinteropptaket. Der ble jeg kjent med en gjeng fantastiske mennesker. Åpne, kreative, empatiske individer. Det ga meg mye.

Jo mer jeg ble kjent med Tobias, jo mer imponerende var han. Hel ved, en man kan stole på. Han var uendelig mer opptatt av å diskutere idéenes verden enn materielle goder. Han så hele landskapet, ikke bare blomstene i forgrunnen. Jeg følte hver samtale med han ga noe til ettertanke.

Jeg har fremdeles ikke lest Kafka. Men jeg rakk å bli kjent med Tobias. Det er så viktig med de personene. De som ser andre. Faktisk ser andre. Og ikke bare det, men tør å si noe også. Ut av det blå. Man trenger ikke si mye, eller noe viktig for den saks skyld, men det kan bety mer enn man kan forestille seg.

Jeg vet det er flere som kjenner seg igjen i følelsen av å være alene. Flere enn du tror. Akkurat nå. Leser du dette på campus, garanterer jeg at det er mennesker rundt deg som er ensomme. Tobias var ikke en person som fremhevet seg selv. Derfor vil vi gjøre det. Vi dedikerer denne utgaven til minne om Tobias. Med en oppfordring om å gjøre som han. Prat med de rundt deg. Folk du ikke kjenner. Det kan bety så uendelig mye.

Tekst og design: Gunnar Sannan

Under akasietreet

I morges hadde budbringerfrosken Hopper vært innom med en beskjed til ham. «Jungeltelegraf!» ropte Hopper og stakk hodet inn åpningen av eukalyptustreet, «gladnyheter fra din fetter Freddy, det er visst unger på vei. Hele 2000 av dem!» «Og ikke nok med det,» hadde Hopper humret, «Freddy har gitt deg æren av faddertittel også.»

Fadder! Ja, med en slik ære ble han nesten nødt til å avlegge dem et besøk i dag. Det var vel god etikette å ta med en presang til de sleipe rakkerne, men å skaffe 2000 larver på så kort varsel var faktisk alt annet enn barnemat. Fetter Freddy var i sine senere år blitt en bypadde, den urbaniserte tullingen, for hva en padde hadde å gjøre i det australske bybildet var fullstendig utenfor hans forstand. Dette med å være fadder måtte være en metropol tanke, fadderpadder var et fremmed konsept i hans eget landlige strøk. Freddy og kona hadde bosatt seg i en forlatt cisterne med høy arealeffektivitet og ideell luftfuktighet, en imponerende anskaffelse i dagens boligmarked. Det hule eukalyptustreet han selv kalte sitt hjem hadde stått trofast i alle år, spesielt vakkert var det når lyset og vinden fikk skyggene fra bladverket til å danse over gulvet. Han hadde noe stolt påpekt dette til Freddy da han var innom, men Freddy hadde bare pirket borti treverket med en av tåspissene, «Ser småmorkent ut, du burde få noen til å ta en titt på det. Kan bli dyrt med totalrenovering». Slimete fyr, men slekt var nå slekt. Og nå kalte familieansvaret. Han hadde forlatt eukalyptustreet i morges og langt ut på den lange ferden, men nå kunne han ikke riktig huske resten av veibeskrivelsen til cisternen. Følg de solgule wattle-blomstene på akasietreet, men var det til høyre eller venstre etter det? Like bak blomstene fikk han øye på noen rør. Der måtte det være. Han smatt glatt inn og sparket med spenst og sprett oppover vannrøret. Ikke verst for en gammel traver. Plutselig åpnet røret seg opp og et sterkt, hvitt lys stakk ham i øynene. Dette var ikke noe naturlig dagslys. Han brøt vannflaten og

kikket seg om, men bakbeina skled på den kalde hvite flaten. Var dette... et toalett? Jo visst var det det. Feil adresse, så pinlig. Han skulle til å dykke ned igjen før noen potensielle toalettbeboere oppdaget ham, men ble med ett tullet inn i noe hvitt. Han kjempet mot denne nye angriperen, men en lyd fikk han til å stoppe opp. Et menneske stod der ved vasken og gråt, hun pusset nesene og nok en hvit sky dalte ned i doskålen. Han prøvde seg på et forsiktig kvekk, for han ville ikke at damen skulle bli forlegen ved oppdagelsen av et publikum. Men dette forsøket ble druknet av såre hulk. «Jeg har mistet skjønnheten,» sa hun hiktende, «den er borte». «Hvor så du den sist?» kvakk han i et forsøk på å hjelpe, men uten å få svar.

Når han tenkte seg om, kom han på masse vakkert. Månens sølvglans utover dammen om natten, knitringen fra sirissene, dugg på eukalyptusbladene om morgenen. En fersk mark. Hvis hun hadde mistet skjønnheten, skulle han nok klare å spore den opp igjen. «Ikke vær lei deg,» sa han, «jeg skal finne skjønnheten og ta den med tilbake til deg»

Han sparket fra og svømte tilbake ut røret, ristet kloakkvannet av bakbeina og satte seg ned under akasietreets gylne krone for å klekke ut en plan. Mens han satt slik, skuende utover strået som svaie i vinden, fikk han øye på et bringebær som snodde seg hit og dit gjennom det gule. Straks delte stråene seg og en liten mus kom til syne. Hun sjanglet under vekten av bæret som hun bar på hodet. En lokalkjent, perfekt! Han spratt opp og hoppet etter henne, «Hei, du har ikke sett noe skjønnhet ute på disse trakter?» Kinnene hennes fikk straks et rødmende drag, «Slike replikker preller bare av. Jeg ser ikke etter noen ungar. God dag!» sa hun stutt og pilte av gårde. «Vent!» han spratt etter, «Det er en dame som har mistet den. Jeg prøver å finne den igjen for henne.»

Den lille musen stoppet opp og vendte om, «Å, skjønnhet er en flyktig madam. Hun bor av og til i skogsbærene, men bare en kort stund. Det forrige bringebæret jeg fant var et helt perfekt eksemplar, dyprød hud, søt og saftig. Det vakreste jeg har sett. Akk, men det varte ikke.» Han hoppet nærmere, «Fortell!» «Jeg forsøkte å spare på det, men det vokste grå pels og ble slettes ikke så vakkert lenger,» hun smilte så to perlefargede fortenner kom til syne, «med den grå pelsen ble bæret urovekkende likt min bror Anton!» Hun tok bringebæret ned fra hodet og rakte det til ham, «Det vil nok glede damen, men husk at skjønnhet må verdsettes i øyeblikket.» Så pilte hun videre.

Mens han satt og funderte over det bringebærmusen hadde sagt, landet det to fugler i akasietreet som begynte å le. Han hoppet rundt for å få oppmerksomhet, «Unnskyld, men kunne dere bråkt et annet sted? Jeg tenker så det knaker for å hjelpe en bedrøvet dame. Hun har lagt igjen skjønnheten et sted, men kan ikke komme på hvor.» Den ene fuglen, kookaburraen, skakket på hodet. Han var velkledd i kongeblått og sjatteringer av hvitt. Med et bredt, brunt øyebryn over pannen så han først alvorlig ut, før han igjen brast ut i en trillende klang. «Men da er latter den beste medisin,» sa kookaburraen og lo høyere, «hva er mer skjønt enn å spre glede?» Jo, der var han kanskje inne på noe. Lite var så vakkert som delt glede i godt selskap.

Han var akkompagnert av en papegøye i sprakende fargedrakt. «Viktiger, hva tror du, du som er student?» Viktiger hadde en mørk sirkel rundt øynene som ga han et våkent blick. Det var ingen tvil om at dette var en kunnskapsrik kar. Han løftet litt på vingene, fullt klar over deres imponerende spenn, «Jeg pleier å sitte på vinduskarmen ved universitetet og lytte gjennom åpne vinduer. Dette har jeg svaret på. Persepsjon av skjønnhet påvirkes av top-down påvirkninger, sa en viktig professor. Skjønnhet kommer altså ovenfra og ned. Og hva kommer ovenfra, padde?» «Hva?» «Regn selvsagt! Skjønnhet er regn.» Lite av det papegøyens var forståelig, men dette med regn var et klokt svar. Skogen pustet dypt inn i sine lunger når det regnet, og ved utånding sprang alle blomstene opp fordi den kraftige lungevinden kilte dem opp fra bakken.

Selvfølgelig var skjønnhet regn. Han takket de nye kameratene sine og startet letingen etter regnvann. Borte ved skogbrynet fant han en blå kork som hadde fanget opp noen ferske dråper. «Du der! Finn deg din egen romantiske gest!» En fugl mørk som nattehimmelen kom flaksende ned til ham og satte klørne rundt korken. På nærmere hold så han at fjærene hadde et glinsende skinn av blått sateng. «Å nei, jeg leter bare etter skjønnheten,» sa han, «og her fant jeg litt av den i korken din.» Fuglen lyste opp, «Jeg hadde ikke trodd dere padder var noen romantikere, men da skal jeg

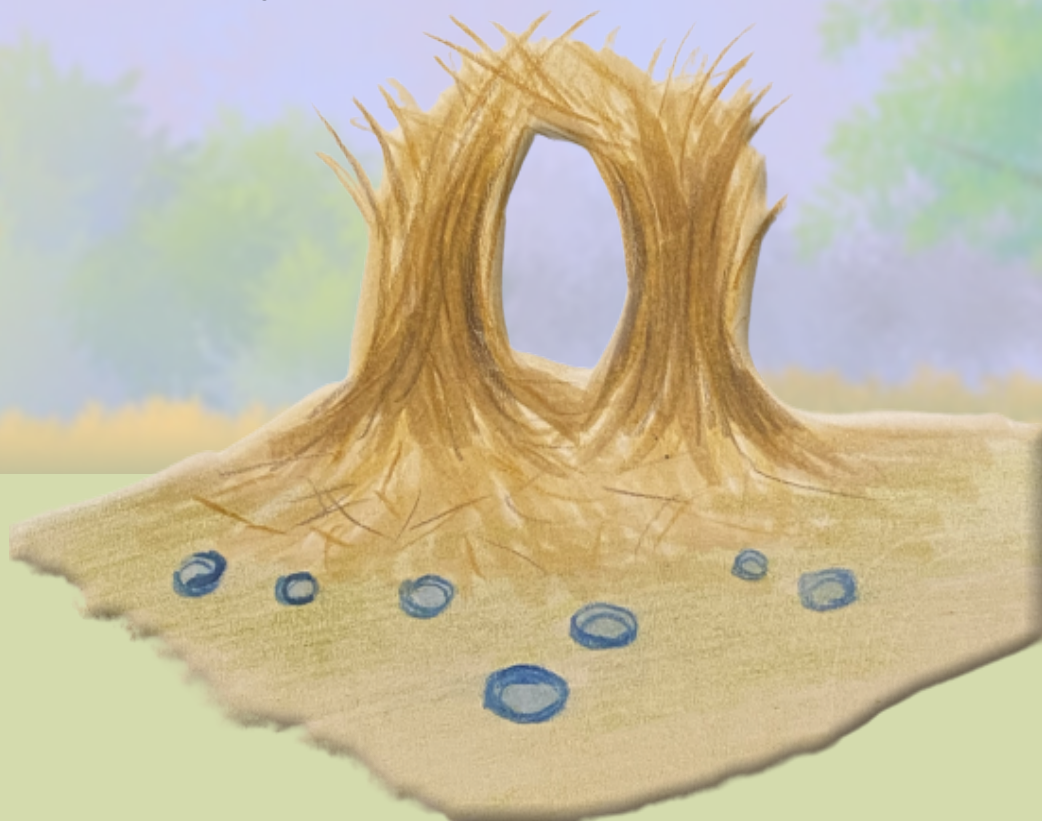
Tekst, design og tegninger:
Mabel Natali Lerum Ward

vise deg reiret mitt. Jeg er den beste dekoratøren rundt disse kanter, høyt ettertraktet, men denne konsultasjonen får du gratis. De kaller meg ikke gartnerfugl uten grunn.» Inne i lysningen stod huset til gartnerfuglen. Det var konstruert av sirlig danderte brune kvister, festet sammen til en halvsirkelformet struktur på skogbunnen. Rundt huset var det anrettet blomster og sneglehus og en hel haug blå plastkorker. «Velkommen til min ydmyke bolig!» gartnerfuglen tippet fornøyd rundt, «ikke flytt på noe, alt må være i ypperste stand. Det er en jeg har et godt øye til og dette er min kjærlighetserklæring til henne. Jeg er spesielt fornøyd med alle de blå skattene. De er visst så verdifulle at menneskene samler og sparer dem i søppelkasser, som er de mest spesielle type kassene for de mest spesielle type skattene.»

Hvis skjønnheten ønsket seg et sted å bo, måtte dette være stedet å slå rot. Gartnerfuglen hadde samlet alt det vakreste han kunne og jobbet utrettelig for å vise sin omtanke til den han elsket. «Kan du avse en blå skatt til meg?» kvekket han håpefullt. Gartnerfuglen nikket, «Selvsagt, ta den du selv fant.» Samlingen var komplett, han hadde funnet skjønnheten. Den hadde ligget gjemt i et bringebær, i regnvannet og i en kork. For den som lette, var den slettes ikke så vanskelig å finne.

Kanskje han til og med fortsatt kunne rekke fødselen av sine fadderpaddebarn. Med kraftige sprang og iver fant han veien tilbake til rørene og svømte opp. Vel framme i toalettet tittet han forsiktig opp over vannflaten, for han måtte ikke avsløre overraskelsen allerede nå. Kysten var klar, og han tok de resterende byksene opp til doringen. Der la han pent frasegskattene før han krøp tilbake på lur og ventet.

Etter en stund kom damen inn. Hun rynket brynene ved synet av toalettsetet, for klart det var overraskende å få selve skjønnheten levert slik. Nå trengte hun ikke gråte mer, for ikke lenger enn utenfor dørstokken hennes hadde alt det vakre stått og banket på. Kanskje hun simpelthen hadde glemt å åpne døra. Hun plukket opp korken og bæret og la dem i kassen for helt spesielle skatter, den som gartnerfuglen hadde fortalt han om. Nå kunne skjønnheten være hos henne for bestandig.

Storlosjenfest

Storlosjen-festen for 2023 ble avholdt med stor suksess på Kielderen også i 2023. Det var stor pågang til årets arrangement, slik at førstemann-til-mølla-prinsippet ble innført på lokalet, noe som tyder på et sterkt engasjement i Psykolosjen – hurra!

Kvelden var fylt med brillante dansetrinn og uendelig god stemning. Hver komité møtte opp i temautkledninger, og i regi av dette stiller Synapsen selvfølgelig med en profesjonell anmeldelse av tema-gjennomføringene. I tillegg til dette skal dere ivrige lesere også få bli bedre kjent med nye fjes i Psykolosjen!

Temaene rangeres på bakgrunn av originalitet, gøyhet og gjennomførthet på en skala fra 1 til 10. Temaene rangeres på bakgrunn av originalitet, gøyhet og gjennomførthet på en skala fra 1 til 10.

Kielderen: **Keeg**

Originalthet:	3
Gøyhet:	7
Gjennomførthet:	9

Enkelte Kielder-medlemmer stilte med en ekstrem innlevelse. Keeg-karakteren holdt hele kvelden, og det ryktes at den enda ikke har sluppet taket. Plusspoeng for dette!

Total: 19

Fagkom: **Nørdz**

Originalthet:	4
Gøyhet:	6
Gjennomførthet:	8

Jevnt over hadde Fagkom et tema som var godt gjennomført av alle medlemmer. Temaet preges derimot av en smule forutsigbarhet, samt en overordnet mangel på å gå "all in".

Total: 18

Arrkom: **Pimps and hoes**

Originalthet:	8
Gøyhet:	8
Gjennomførthet:	8

Historien har bydd på utallige viktige personer som har pushet samfunnets grenser for hva som er greit. Galileo Galilei hevdet at jorden var rund.

Arrkom hadde pimps and hoes tema på Storlosjen-fest.

Total: 24

Fadderkom: **Pysj**

Originalthet:	3
Gøyhet:	3
Gjennomførthet:	7

Pysjgjenen får lite poeng fra meg. Det var riktig nok pysjamaser å se på lokalet, men pysj-tema er ikke sjelden vare, og dessuten kunne det vært spicet opp ved å slenge inn litt ekstra artige rekvisitter. Lykke neste år til Fadderkom!

Total: 13

Filmklubben: **Pirat**

Originalthet:	7
Gøyhet:	8
Gjennomførthet:	10

Filmklubben stiller med et ekstremt godt gjennomført tema! Pirattema er ikke uhørt, men en slik gjennomføring ser man ikke hver dag!

Total: 25

Bade Bandura: **Badetøy**

Originalthet:	8
Gøyhet:	9
Gjennomførthet:	6

Et gøy tema fra Bade Bandura, men betydelig trekk for å ha på seg vanlige klær under badetøyet?!

Total: 23

Turapi: **Afterski**

Originalthet:	4
Gøyhet:	6
Gjennomførthet:	7

Afterski-tema er en god gammel klassiker. Turapi gjennomførte godt, men i likhet med pysj-gjenen var det ingenting revolusjonerende på tema-fronten.

Total: 17

Styret (Henrik, Vår og Jenny):

Ole, Dole, Doffen

Originalthet:	10
Gøyhet:	10
Gjennomførthet:	9

Full pott på alle fronter! To pringles utgjorde nebbene til de unge lovende temafestdeltakerne. Det eneste forbedringspotensialet hadde vært om pringlesene forble som nebb hele kvelden.

Total: 29

Synapsen stilte selvfølgelig også med temaet psykedelisk, men dette rangeres ikke, da det ikke hadde vært rettferdig overfor alle andre komiteer!

Jørgen

Alder: 19

Verv: Kielderen,
MERCH-ANSVARLIG

Livsmotto: Okey i dag har vært i dag, du kan gjøre det bedre i morgen

Hva er noe som du tenker er umulig som du skulle ønske var mulig? Fly!

Albert

Alder: 21

Verv: Arrkom

Livsmotto: Mitt livsmotto er Live – Love – Laugh. Det lever jeg etter haha.

Hva er noe som du tenker er umulig som du skulle ønske var mulig?

Gratis øl på kielderen!!

Skal du ha hot girl UKA? JA, JAAA

Bli kjent med kull 47!

Jenny

Alder: 23

Verv: ROOKIE (i styret!!)

Livsmotto: Lev her og nå, i morgen kan DU dø. *Ser meg i øynene*

Hva er noe som du tenker er umulig som du skulle ønske var mulig? Leve for alltid!!

Sigismund

Alder: 21

Verv: Arrangement-ansvarlig i Bade Bandura

Hva er ambisjonene til Bade Bandura fremover? Ambisjonen er å bli den beste komiteen i hele psykososjen!!

Livsmotto: Å leve, å nyte, men så ta det med ro. Tranquilidad, som de sier på spansk.

Hva er noe som du tenker er umulig som du skulle ønske var mulig? Det å reise til verdensrommet. Se på stjernene på nært hold.

Hvor ofte tenker du på Romerriket? HAHA det har jeg blitt stilt før du! Da svarte jeg en gang i uken, men bare for moro- det er egentlig ikke sant. Jeg tenker aldri på Romerriket unntatt når jeg var i Pompeii.

Storlosjenfest var altså en stor suksess, tusen takk til alle involverte i arrangementet!

Tekst og design:
Kai Haneberg

Eksistensens slitasje

Hvert lag forsvinner
snart er allting kun minner
åpne deg opp, og se hva du finner?
sitter du der med tommer som tvinner
hodet er tomt, men tankene spinner?

som løv på en meningsløs høstdag
og alt er et eneste stort bedrag!
kanskje like greit kalle det avskjedslag
når lyden av egne hjerteslag
skaper intet annet enn ubehag

kontinuerlig, nådeløs selvsabotasje
like næringsrikt som gammel plastemballasje
mon tro sjelen har fått seg en liten lekkasje
da hjelper det nok ikke med no' bandasje
er lite å gjøre med eksistensens slitasje

ethvert atom revolterer, de er hyperaktive
så vakkert og sårt å bare la seg drive
kunne kjenne på det å være i live
for tingene er ganske provokative
men det er sider fra en bok jeg aldri skal skrive

på vranga

seiler gjennom luften

og lander

om man kan kalle det å lande da

i en bue

mer skrudd enn et frispark fra beckham eller

carlos

ville bare fly i all evighet

trodde ikke det var grenser

men det var grenser

når man er på vranga

og bare vil ligge i en ball i fred

og ingen plukker deg opp

de bare går forbi

og jeg marinerer i kroppsvæsker

og bare ligger og stinker

ser innover og ser at jeg er på vranga

skal bare ligge her

monsteret under senga

til jeg blir lei

så slipper jeg å bli så blek og blass

når alle bare har glemt meg

drømmer om å danse

danse med folk som meg

diskolys og merkelige vegger

en skikkelig tysk technobule

ikke en norsk og ekkel hule

danse til jeg blir gjennomvåt

og regnet gjør meg likegyldig

til jeg en dag kan legge meg i sola

tørke

henge ut

få igjen min sanne form

og så på nytt dra ut og fly

bare at denne gangen

denne gangen

skal jeg ikke lande

tekst og design:
Bendik Bergh Pedersen

SKRANGLERORMENS SISTE MÅLTID

Setter tommelfingerneglene mot hverandre, borer dem inn til de får tak, og jeg kjenner huden revne. Innbiller meg at de symmetriske brystfiletene fortsatt avgir varme. Fjærdrakten løsner overraskende lett, som en pakt mellom evolusjonen og skjebnen om den fullendte rollen som byttedyr. Det rette habitatet var aldri toppen av ei gammalfuru; det var her, mellom slimete avisbunker på fryseren i boden.

Det kalde kjøttet blottes, og prosessen minner meg om å kle av en dukke – heller ikke denne aktiviteten falt meg noensinne naturlig. Deretter stikker jeg peke- og langfinger inn under ribbeina, og tar godt tak i den våte vomma. Magen min vrenses et sted under mellomgulvet, som om den føler og handler i ubevisst solidaritet med den døde skrotten. Hagelet har maltraktert de små organene, odør av blod og avføring blandes med mykt dun, myrull og flak av neglelakk. Jeg legger ansiktet i avmålte folder, så bestefars inspisierende blick ikke skal lukte avsmaken.

En vregning i seg selv, er vridning. Det er endring, gjerne forbundet med ubehag, noe som flyttes ut fra sin naturlige stilling. Ettersmaken gir mersmak, og er ikke alene grunna i den behagelige artikulasjonen. Det etterfølges av ønsket om, og higen etter, nettopp denne endringen – no mer altomfattende enn bare litt, en revolusjon. Kan man noensinne komme ut av sin naturlige stilling om alt til stadighet skifter, spørsmålstegn.

“FJÆRDRAKTEN LØSNER OVERRASKENDE LETT, SOM EN PAKT MELLOM EVOLUSJONEN OG SKJEBNEN OM DEN FULLENDTE ROLLEN SOM BYTTEDYR”

- [...]der behøves ikke meer forat omstyrte verden end at alle hytter skulde vrænge indsidene ut.

Slik lyder Wergelands fiktive Ridder Ditlev, første replikk fra femte scene, i fortellingen om Kristian den Andens Afrejse fra Norge, 1837.

I mitt forsøk på en nærmere granskning av denne fiktive karakteren, ramler jeg over en Ditlevsk ridder av nyere modell.

I 2007 presses Per Ditlev-Simonsen til å trekke seg fra norsk politikk, da det blei allment kjent at han hadde unndratt beskatning ved hemmelige Sveitsiske bankkonti. Ditlev kan i dette skammens år avgå som både forhenværende stortingsrepresentant for Oslo, formanni Oslohøyre, forsvarsminister ved Syse-regjeringen, og ordfører for Oslo by i perioden 1995-2007.

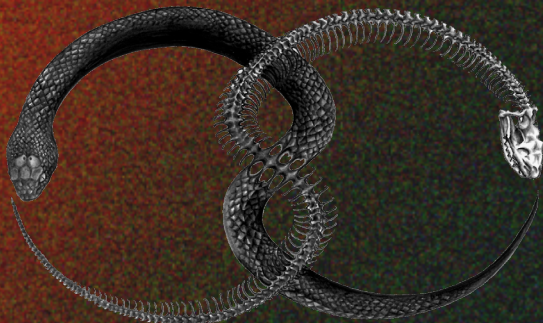
Ditlev har dessute en rekke utmerkelser, han er blant annet kåret til storridder av Den Islandske Falkeorden (1997).

En bølge av nedrig naivitet skyller over meg mens jeg leser om de to riddernes bragder, Wergelands episke, og den høyst nålevende og mindre episke. I dagens utgave av Klassekampen står tittelen Tillitskrise i skrikende og tabloideliknende font på første side, og jeg tenker at nettopp denne krisen kanskje er mindre akutt enn tidligere antatt, og på ironien i hvilke hyttevrenninger som hadde omstyrtet det tjueførste århundres verden.

“EN SKREMMENDE KOMEDIE, OG KOMISK TRAGEDIE, FOR DENNE ORMEN ER INGEN JÆVLA FUGL FØNIX”

Enlangdryg, ironiskvrenning, avtypen uten nystilling, uten renessanse. En Ourobouros i full harnisk, med barnlig spetakkel i det den sakte fortærer seg selv. En skremmende komedie, og komisk tragedie, for denne ormen er ingen jævla fugl fønix, og på samme måte som tiuren jeg vrenger ut av sitt faktiske gode skinn, er ikke denne Ditlevske vridningen starten på noe nytt. Tillitsbristen er like altoppslugende som ormen som sluker seg selv, til den vrís inn i sin egen tilintetgjørelse.

tekst og design: Minda Amalie Sletten

TILLITSKRIS

Studentguiden fra helvete

Alle studenter er i bunn sigma (fe)males. Vi formes av miljøet, det gudsforlatte miljøet. Du blir kanskje ikke født som det, men du kvernes gradvis sammen år for år av studentindustrien. En pakke 400 g sigmakjøttdeig, til rabattert pris. Et forvridd menneske, på alle de beste måtene.

Det å være student er en livsstil, ikke bare en fast-fashion trend fra Kina man kan slenge seg på. Som en anerkjent halvstudert røver har jeg compilert de absolutt beste tipsene for å hjelpe deg inn i denne livsstilen. Enten du er en gammel traver eller en uerfaren hingst, garanterer jeg livsnyttig lærdom.

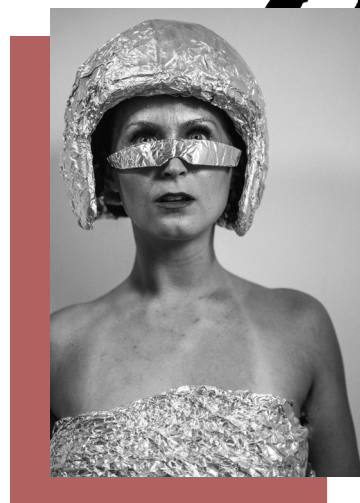
1. T4F (Tetris for feet)

Fin deg en nerdete, litt styggsøt jente eller gutt på kullet. Skru på din fulle manipulative sjarm, og la hen dåne av begeistring. Du har nå en fullverdig kilde til gjennomarbeidede notater fra hver forelesning. Om det ender opp med å koste deg et fotbilde i ny og ne er det en liten pris å betale. Du kan nå spille tetris eller angry birds under forelesning, uten at det skal gå ut over din akademiske læring. Work smart, not hard!

2. Skaff deg sitteplass

Se for deg dette. Du har vært på campus en hel jævla dag. Helt utslitt. Sulten. Vondt i hodet. Bussen kommer, og du kjemper som en kråke på McDonalds for å komme deg inn først. I stedet blir du lemlestet og maltraktert av en horde hodeløse studentidioter. Ingen sitteplass, nei du må stå ved siden av en småbarnsmor med en unge som huler deg i øret. Fuck det mann! Alle studentveteraner vet at man drar fra campus før kl. 10, da er man garantert både sitteplass og ro i sjelen. Det handler om prioriteringer, om å stå i det lange løp. En god soldat hviler når hen kan. Og vær ærlig, hvor mye «studering» gjør du egentlig i Sandkassa på en onsdag?

“Alle studentveteraner vet at man drar fra campus før kl. 10.”

“Du kan nå spille tetris eller angry birds under forelesning, uten at det skal gå ut over din akademiske læring.”

3. Benekt eksamen

Verden er en illusjon. Eksamen er en konstruksjon. Har du ikke lært det enda, vil du lære det snart. Virkeligheten er tross alt en delt oppfatning av verden. Om du oppfatter at eksamen bare er no' fake fakkings bullshit, vil den også bli det.

FAKE
EKSAMEN
ERO

4. Tinder som Foodora

Kjøp deg tinder gull. Du vil spare penger, tro meg. Sveip til fingrene er avhøvla oste-sticks og begynn småfrekk chatting. Sett opp en plan i excel og planlegg måltider og kaffe for resten av uken. To-tre dates samme dag er innafor om det trengs. Ut-seende og personlighet er irrelevant: du er der for maten. Vær halvveis beklagelig når du forteller at du har glemt lommeboken. Gjenta hver søndag og du kutter matbudsjettet ditt i to.

1 dag 13:22

Bolleonsdag?

Saksopplysning: denne metoden kan være vanskeligere å gjennomføre på Grindr. En pikk i pizzaen er ikke særlig gøy :// (journ.amn.).

5. Offentlig onanering

Tid er penger. Tid er også fest, fyll og en halvlest fagartikkel. Studenten har en hektisk hverdag og det kan være fristende å multitaske. Offentlig onanering under morgenrushet på bussen kan virke forlokkende når tidsklemma presser på. Resultatet blir likevel ofte anmeldelse og psykiatrisk vurdering, og da har man egentlig ikke spart særlig med tid. Melder behovet seg er det derfor best å vente til kvelden. Et godt alternativ da er å praktisere Erna Solbergs teknikk «mindfull masturbation» med fokus på tilstedeværelse, nuet og nytelse. Det kan gi ro etter en stressende dag. Om ikke kan du slå to ***** i en smekk mens du lager middag. Hør med roomies før du setter i gang!

“Offentlig onanering under morgenrushet på bussen kan virke forlokkende når tidsklemma presser på.”

6. Gratis kantine

Visste du at kantina på Dragvoll tilbyr gratis mat? Alt du trenger er en finlandshette og noen lånte klær fra «vennen» din. Spring inn som en rabiat rottweiler og knabb til deg en go' morgen yoghurt eller fem. Bjeff litt på de ansatte før du beiner bort og inn på toalettet. Skift klær igjen og kos deg med en velfortjent lunsj. Funger hver gang!

Saksopplysning: hvis finlandshetta di er merch fra Ballinciaga kan du dra til helvete.

7. Once you go student, you never go back

Bytt studie hvert år. Det å være student handler egentlig ikke om det å studere. Det handler om verv, alkohol og tåpelige valg. Ramen til middag fem dager i strekk og prompting i Bodegaen. Studiene er bare et skalkeskjul for skruppelløs atferd. Når du endelig har rundet Tinder i halvparten av universitetsbyene og er klar for familieliv og et ærlig arbeid har du ingenting å frykte. Med åtte ulike årsstudier og to halvskrevne bachelorer har du den tverrfaglige breddekompetansen det skrikes etter i arbeidslivet. Fikk du ingen matches på datingapper vil du hvert fall få dem på Linked In!

Å være seg selv nok

Meg. Meg. Meg. Jeg må finne meg selv. Lete. Lete. Lete. Jeg er full av symptomer. Full. Jeg er full. Av diagnoser. Hva kan jeg bruke det til? Har jeg masse verktøy, eller bare en verktøykasse? Kanskje er jeg bare en kasse. Meg. Meg. Meg. Hvem er jeg? Jeg sykler. Vi må trene fellesskapsmuskelen sier Marianne Meløy. Men, på treningssenteret sykler jeg alene. Trækker på pedalene til sykkelen som ikke får meg noe sted. Jeg står stille. Alene. Jeg skal finne meg selv. Må sykle alene. Det er musikk i lokalet, men jeg vil høre på min egen. Min musikk. Den er min. Jeg har på Bose for å holde ute støyet. Holde alle andre ute. Det finnes ingen tandem sykler lenger. Pappa pleide å sykle tandem sykkel. Han syklet med Blinddeforbundet gjennom Malaysia i 1980. The Biking Vikings. Trengte bare at én kunne se, hvis alle fulgte samme takt. Individuell energi på et felles prosjekt. Et felles mål. Mål og mening. Fra Penang i nord til Singapore i sør. De skulle bevise at man ikke trengte å kunne se for å møte nye mennesker. Synet var ikke en forutsetning for å høre hverandre. For å røre ved hverandre. Komme nær hverandre. Pappa fortalte at blomstene luktet annerledes i Malaysia.

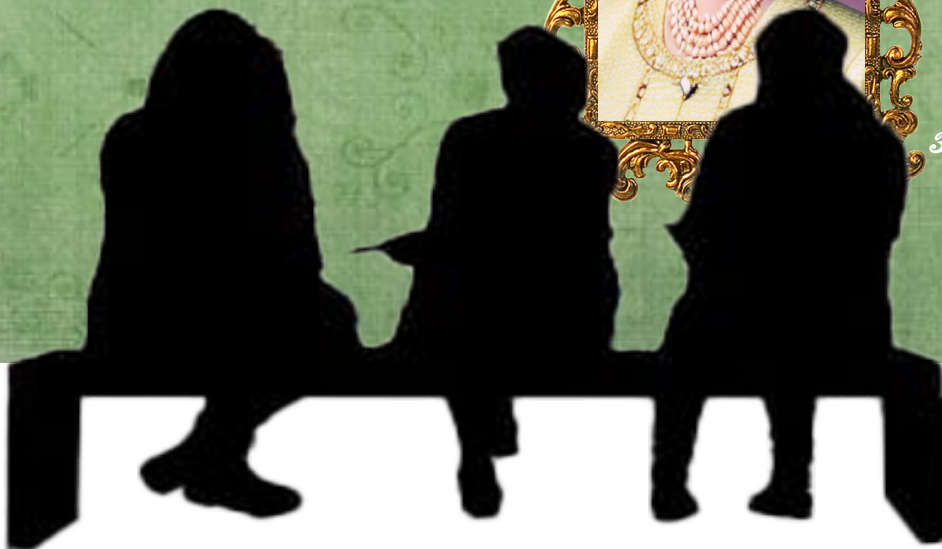

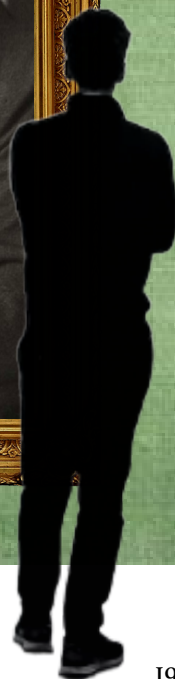
Min energi rettes mot mine prosjekter. Den eneste jeg møter er meg selv i døra. Det eneste jeg lukter er en råttne stank. Det finnes ingen felles leirbål. Jeg elsker den voksende tujahekken rundt huset mitt på toppen av bakken. Snart kan ingen se inn. Snart kan ingen se. Peer Gynt sa det best: her oppe på vidda er frihet og Gud, der nede famler de andre. De andre. Jeg trenger ingen. Gutta runker på dass så jeg kan få barn alene. Selvstendige barn. Trenger verken mann eller barn hvis jeg ikke vil. Hvis det ikke gir meg noe. Velferdsstaten er min fungerende familie. Økonomisk uavhengighet har skapt manifestet for ekte kjærlighet. Det er dette som er the "swedish theory of love"; sammen fordi vi vil, ikke fordi vi må. I Sverige dør en av fire alene. En sann kjærlighetshistorie. Det sterkeste mennesket er det som står igjen alene til slutt. Alene fordi vi vil, ensomme fordi vi må. Selvrealiseringen er nesten til å ta på. Den store oppdagelsen venter meg. Ethvert instinkt skal realiseres. Fortæres. Åpenbaringen er endelig klar. Jeg har alt jeg behøver. Det komplette mennesket. Hovedkarakteren i enhver historie. Oppskriften er fulgt til punkt og prikke. Endelig har jeg funnet meg selv. Jeg er selvets keiserinne! Vridd og vrent fra meg lag på lag for å komme til det innerste indre. Ofret alt og alle for kun å finne min egen kjerneløshet. Byttet sjelen min mot frigjøringen.

Hvem har blitt vridd og vrent her?

Klarer du å kjenne igjen hvem vi har endret på bildeveggen her? Send svarene dine til avis.psykolosjen@gmail.com og bli med i trekningen av en Twist pose. Skriv nummeret på bildet og hvem du tror det er. Lykke til!

Ghosta av fokusgruppa er en egen type vondt. Liker diktene kjempegodt, du skriver dritbra. **Mener du det?!** PRAAANK. Lol faen, jeg ble goteeema. fAEN. Dette må være ~~de 19 grunnene~~. Det er heldigvis bare en workinprogress. Aaa, for du har en **INDIREKTE BODYCOUNT PÅ 29?** Hvis det er til hjelp kan jeg informere om at du ikke er den første som føler på det du føler på nå. **50 MINST!!!** Heldigvis var ikke det urovekkende at jeg sitter alene i et rom på kalvskinn og titter meg over skulderen fordi pc-en gir meg indirekte drapstrusler. Chiiiiilll er 100% **dragvollcore**.

Men workinprogress???? De er jo fullverdige. Skal aldri undervurdere *marinade og kretative synkehull*. Takk<3333333333 Jeg vurderer å gjøre karriere av det. 100% jeg er med. We rebrander synapsen fullstendig. Det går ikke, du skal på brekkekursj. Imponerer meg stadig vekk, dette hadde jeg ikke trodd. Den setninga måtte leses to ganger. **SYNAPSEN MOBILISERES**. Referansen gikk over hodet på meg. Jeg tror vi lager podcast egentlig, jeg tror det er det dette er. Det hadde vært legendarisk om dette var måten å få kommunisert dét på. **Tidenes gåte**. Hvis man leser dette kronologisk. **GARANTERT, DET ER IKKE NOE TVIL ENGANG.**

Brosjan Nolan bruker google docs. Jeg liker faktisk den delen med knærne, er derfor jeg er med i napsen liksom... **Netflix kjøper sikkert, de kjøper alt**. Hahahaahah. Sykt typisk netflix. Vendingene i setningene er umulig å forutsi. **Plot twists (VRIDD???)** hele veien. Chatgpt-stemming bare at chatgpt gir mening. Nja, det om en genser som bare vil bli vasket er ganske nice, men føler det kunne blitt finpusset på. Noen ganger må man bare **LA SHITTEN MARINERE LITT** samtidig som man trekker andre med seg ned kretativt hehe. Lager helt **gresk salat** i topplokket deres. Du er jo et synkehull av en person - *men på alle de gode måtene*.

Det er jo helt episk egentlig. **(Jamfør avbrekk)**. Det høres ut som tantebarnet mitt som ja idk engang. Er dette hint om en sirkelslutt? **Det kan jo hende da**. Suppen må kokes eller så blir $900/2=450$ personer ganske misfornøyde denne helga... -Kan de ikke bare spise kake? **NEVER LET THEM NOW YOUR NEXT MOVE**. Hehehe. Det er som en racing tracj du aldri har kjørt på før, samtidig som banen er full av olje og tilskuerne brenner, de brenner men det er **bare nesten ikke din feil**. Det er da ikke- Hø det der er jo ikke logisk i noe som helst parallelt univers. **Eyeinhoue** *Knipser febrilsk* Guttane bakkar deg. Men vi bækker også deig. Nå tror jeg det begynner å gå tomt for midler i kassa, vi er på randen av konkurs (jeg og stemmene) - **LOMMENE ER HELT VRENGTE(!!!?)**.

Fean dette er jo egentlig ikke så dumt. Tror vi må lage et eget dokument. **Same time tomorrow?** Jeg klarer hjelt fint å brette meg på egenhånd. Kan helt fint spy, helt uten fingre stappet inn i feil hull. Jeg er ikke sterk nok til å brette en tekst i to da, kan hende at det er lurt å **ruste og ruse seg psykisk opp til å klare det**. Kanskje man må komme og krasje og ødelegge en ellers hyggeleg kveld - aften.

THAS A DOUBLE ENTANDRA RIGHT DERE. Man blir jo ikke noe glad av kake når du er lovet løksuppe med eller uten majones?? Høres ut som announcement av **synapsenpodcast v.2.5**. Det er jo

morsomt om det er sånn at det må letes etter. Helt enig, men det bør klippes og limes litt mer, litt mer cursed og litt mer spisscum (???) oppi miksen, litt mer mgelk(!!!!) **APPLAUS**.

Det var mic droppen sin det. Men nå har jeg gjort altfor mye. Mer enn det **OLA BORTEN MOE** kunne forvente hvert fall. Vi sier oss fornøyde, det var definitivt en samtale.

Det har jo ikke non kronologi fordi det hopper baklengs. Tror du det var sånn Nolan skrev manuset til Mememnto? **Easily 100millioner-dollar 416**. Det eher megalett liksom. Vi kan bare sende dette avgårde til ulike manusfirmaer og se om vi får solgt det, tjent oss rike nok til at vi ikke trenger å sette oss på knærne foran **FIRIFOND** for å få utgift **Synapsen**. Oja , synapsen som i å nappe løken. Ja, Netflix er hundre prosent typen til å bestille løksuppe på restaurant med **majonessmørbrød til dessert**. Men vi bør egentlig gå for viaplay, der er det så mye som er **vrengt og vridd** fra før at de hadde gjort hva som helst for litt conttetn. Typ dele ut hamburgere til uteliggere eller sånn uteligger glow up video (med skuespillere ofc, for ceo er bare en **grinete pappagut** som ikke vet hva noen andre filmer en fast and furios er). Fast og fjøs. **DET ER TOMT FOR MAYO:()**

Tror det hadde endt opp som sluttscenen av Django. Bare at du ikke er mørk i huden og at du ikke er Django. Wtf neiiiiii netflix kommer til å klikke. Det er fint at du tar dine forhåndsregler. **Definitivt**. Jeg må baile, må nesten komme meg hjem snart. Skal sende til PST/netflix. Jo, men det er fordi **du har gjemt masse BP** (bare sånn at det er pk) i den serien du har solgt til dem, som **DE VAR FOR LATE** til å se gjennom før de posta og fikk AI til å lage trailere og pusha slik at det er nummer 1 når du åpner netflix. Ja om navnet vårt må stå på dette vil det jo ha **etterdønninger verre enn samtlige jordskjelv**, jf. de som er lov å klatte med, det karpe stelte. Noen må bytte bleie på deg snart, **DET ER MUNNDIARE OVERALT**.

ROT

En bar barbar bar et rabarbrablade til bar, men barbaren bar ikke til hvilken som helst bar, nemlig til psykosjens kielderbar, der den sprelske Synapsen streifet frelst, fri og frank full av angst etter gårsdagens fyll og fant. Festen fantes fantastisk, selv om det knirket i krana og kranken for knarken Kjø, takket være bar-barbaren og en dum, deilig rabarbradrink. Sannelig er det synd at den badende bandura bare bader i badstubursdager, uvitende om at Kieldereren konverteres til badstue etter et uvisst antall barbarer.

Ikke la deg lure av fryd og gammen, drama fant sted utenfor Kieldereren borte ved dammen. En gjeng med ender ante fred og ingen fare før Turid Turapi turde å tusle opp trappen og skape skandale. Ingen annen enn Anne ante at Ante antok at tante ante at det hender at livet til ender ikke endres etter det endes med hender. Straks krabaten Kjø karret seg til kaoset etter litt for mange dumme, deilige, rabarbradrinker, eskalerte krisen, før krabaten fant en løsning raskere enn en gløsing og dunket de døde traskerne i noen russiske ripsbusker og andre russiske ripsbuskvekster.

Jeg vrir og vrenger meg for vranglæren, det var Ibsens ripsbuskvekster, ikke russiske ripsbuskvekster. Mon tro om det ble konflikt mellom Hvaldimir og Ibsen etter at Ibsen fusket med worchistershiresaus som vekstgjødsel i ripsbuskvekstkonkurransen. Russeren skrek og skrålte, skrytende av vekstene sine. Ibsen forsøkte å forsvare seg, men Hvaldimir vridde på forsvarelsen til Ibsen og sa «Hør her herr Ibsen, du forsnakker deg med dine vrenge argumenter!». Da skrek Ibsen «Hva er vitsen med å vite om hviten i eggehviten vises når den forvitres?». Akkurat da ankom en kar fra Arrkom med anker på ankelen akende og anket anklagelsen; «Drit og dra dere barnslige barbarer, bare et bra rabarbrablade kan berge ripsbuskvekstkonkurransen nå».

Hvaldimir vegret seg og vrenge vrangstrupen i vranga. Hvem skulle tro at to venner skulle uventet vende vennskapet på en så vemmelig måte? Det får du nok svar på i neste utgave. Så lukket jeg macen. Ordene var nede. Eller var de det? Tungetwisteren twister. Det rister, bærer eller brister. Det brast. Jeg lukket opp lokket. Eller var det noe som lokket til å lukke opp luken? «Lukdetvekk», tenkte jeg. Tanken lukes opp. Roten vokser og vokser, den stopper ikke. Den blir lenger og lenger. Har den ingen ende?

Joda, den er grodd dypt. Kjenner den renner nedover hjernebarken. Ned forbi halsen, gjennom skuldrene. Roten twister som hender som leter etter en verdig twist blant twisten i twistbollen. Hendene finner ikke en twist den har lyst på. Men se lyst på det, twister hendene litt til finner den roten på rotet, roten har satt i stand.

Kan det hende det er hendene? Ja, det var dit den skulle. Den tungetwistende tanken som lokket luken opp går mot hendene. Jeg kjenner det, gjennom armen så vender det. Twister og vrir, så fort at jeg glemmer det. Gjennom hånda og til fingrene, lingrende, den tvinger det frem, til å vri og dreie, alt de kan greie. Seirende, feier de fingrene av veiene, ut på heiene, hva er i veien med det? Nå klarer de ikke lenger veie forskjell på «forskjell» og «vors, Kjell?». De har mistet kontroll over pc og konsoll, det tar sin toll å miste kontroll, koner og troll, konetroll? Trollkone, fjolltrone, musen scroller, men det går ikke, planter planter, men det sår ikke.

Fingrene sklir over tastaturet, ordene og voksene
sullurpør orknings (i) i gærling gir me hings v dja
hst færlis der h kosms kjels fbjrnæ

KAN MAN LAGE EN KVADRERT BURGER?

forelesning i kvantitativ metode forsøkte foreleser å lære oss hvordan man lettere kan forstå data ved å bruke standardiserte skårer, gjennom å si at en kvadrert mengde burgere (burger^2) var vanskelig å forestille seg.

Men med metodefaget i vranghalsen (les mitt andre bidrag “Kvalitativ metode må ha en utviklingsforstyrrelse”), er det ingen sjokk at jeg nektet å innordne meg etter denne påstanden, og er villig til å gå langt utover det rasjonelle for å motbevise en slik begrensende måte å se verden på. Jeg presenterer her 10 ulike forslag til hvordan en kvadrert burger kan se ut, og oppfordrer til å reflektere litt rundt hva en kvadrert burger er for DEG, samt hvordan du kan skape det som andre prøver å fortelle deg at er umulig.

Problem: varians beskriver **kvadrerte verdier**

F.eks.: $\text{Var}=2.67 \text{ hamburgere}^2$

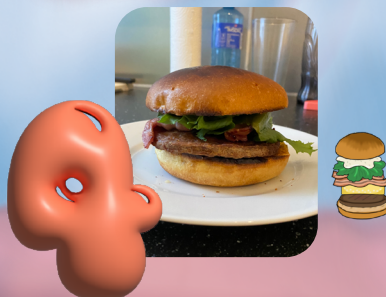
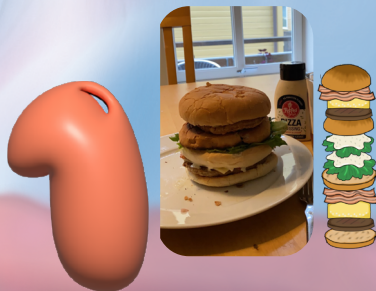
er kvadratroten av variansen

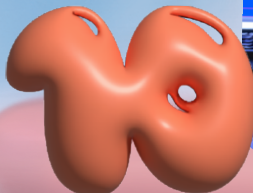
Eks: $\text{SD} = \sqrt{2.67} = 1.63 \text{ hamburgere}$

En viktig avklaring er at de som bodde i kollektivet ifjor hadde lagt igjen til sammen 19 burgere i fryseren som enten måtte kastes eller spises. I tillegg kan jeg garantere at jeg ikke blir å lage burger igjen før i 2024, da jeg aldri klarer å spise burgeren i ett enkelt måltid og derfor har endt opp med å spise burger til alle måltider i så mange dager at jeg blir svimmel av tanken.

Bonus: jeg har spurt min kollokvieleder i metode om et kvalitetsstempel på den burgeren som virket mest kvadrert.

VRENGTE LOMMER

Tekst og design:
Tora Sylten Stokland

Svett og andpusten deiser jeg ned i første ledige sete. Hadde det ikke vært for at bussen var sen, ville jeg ikke ha rukket den. Heldig med den. Jeg kan tenke at i dag er en type dag hvor man mister brødkiva i gulvet med riktig side opp. En type Tøff i pysjamas-type dag, men jeg er ikke i humør til det. Hadde jeg mista en brødkive i gulvet i dag, måtte jeg ha løpt videre uten den. Og jeg har i utgangspunktet ikke råd til å la den bli liggende, uavhengig av hvordan det gikk med pålegget. Stress. Er jeg ute i dårlig tid eller er det tiden som mangler? Antakelig sistnevnte. Knapphet i tid, knapphet i penger. Tid er penger. Trodde jeg skulle ha penger før jeg manglet tid, men sånn ble det ikke. En generell utilstrekkelighet på alle områder. Ufullstendig. Ubrukelig. Under-skudd. Stress-Stress-Stress. Blakk. Fallitt. Raka. Vridd. Vridd og vrent. Vrengte lommer.

Vrengte lommer. Kanskje det er det jeg skal skrive om? Mens jeg skuler ut vinduet, gir jeg meg hen til å verbalisere mitt opprør. Hvor skal man begynne? Jeg går i minus hver måned. Hvis jeg jobber, går det på bekostning av tiden jeg har til å studere. Jeg drikker varmtvann fra springen for å spare penger på oppvarming. Jeg er nesten alltid forkjøla. Neglene sprekker og flaker seg. Det skal visstnok være et tegn på lite B-vitamin, og det ville ikke overrasket meg om det er tilfelle. Begrensa med næring i spaghetti med ketchup, vitaminer har ikke vært hovedfokus under Cræzy Dæys. *Hytter hypotetisk neven mot Reitan* Dro aldri tilbake til fastlegen for å få svar på de blodprøvene. 170 kr i egenandel. Jeg hentes tilbake til bussen i det et av hjulene treffer fortauskanten. Det er ikke rart at svingene

kuttes, når bussjåføren har forlatt setet og velger å henge i rattet i stedet. Han kjører på som om hvert kryss er det siste og akkurat det skal han ha: bussjåføren er fette yolo. Dessuten tenker han sikkert som meg at det ikke er han som er ute i dårlig tid, men at det simpelthen er for lite av det. Jeg lurer på om dét er en kampsak blant bussjåførere, knapphet i tid. Så når de lar den andre bussen kjøre først i rundkjøringen, er det for å signalisere at ikke bare er de fette yolo, de er også er sammen om dette her. Jeg smiler av vittigheten, før jeg i bussjåførens blanke skalle ser refleksjonen av refleksvester på neste stopp.

Faen. Faen. Faen. Takk. Takk og lov. Takk og pris. Det er bare barnehagebarn, og jeg sitter her og er evolusjonært programmert for falske positiver tihi. Jeg vet at det er ugreit å snylte på et system som er avhengig av alles bidrag, men billetten koster faktisk skjorta. En skjorte jeg i utgangspunktet ikke har. Barnehagebarn koster skjorta de også, men de er i hvert fall søte. De dirigeres rundt i bussen iført en altfor stor ryggsek og minimal erfaring med sekundære emosjoner. Øynene er så store at hvis bussjåføren bråbremses, så flyker de rett ut av skallen.

En tenårings ovenfor meg har plantet øynene sine på skjermen hun holder i hendene. Jeg dras inn i en tankerekke om hva det er ved henne som gjør meg så sikker på at hun er tenårings. Generelt synes jeg at tenårings sitter i bussetet på en egen måte. Enten så er det så vidt de sitter der eller så flyter de utover. De er dessuten malplasserte overalt. Det er som om de prøver så hardt å passe inn, at dét i

seg selv gjør at de skiller seg ut. Antakeligvis legger jeg for mye i det, kanskje har hun bare babyface. Eller så er det fordi fingrene hennes fyker over tastaturet i imponerende hastighet. Etterpåkløskapen forteller meg at hun skriver om noe Hansa-Hun-sa-greier. Har tross alt hatt den samtalen mange ganger før. Det er kanskje en teit antakelse, men hva enn det er hun skriver om, så er det i hvert fall så viktig at det ikke kan vente. Jeg stirrer på henne med det mål om å få henne til å skjønne at det ikke er så big deal.

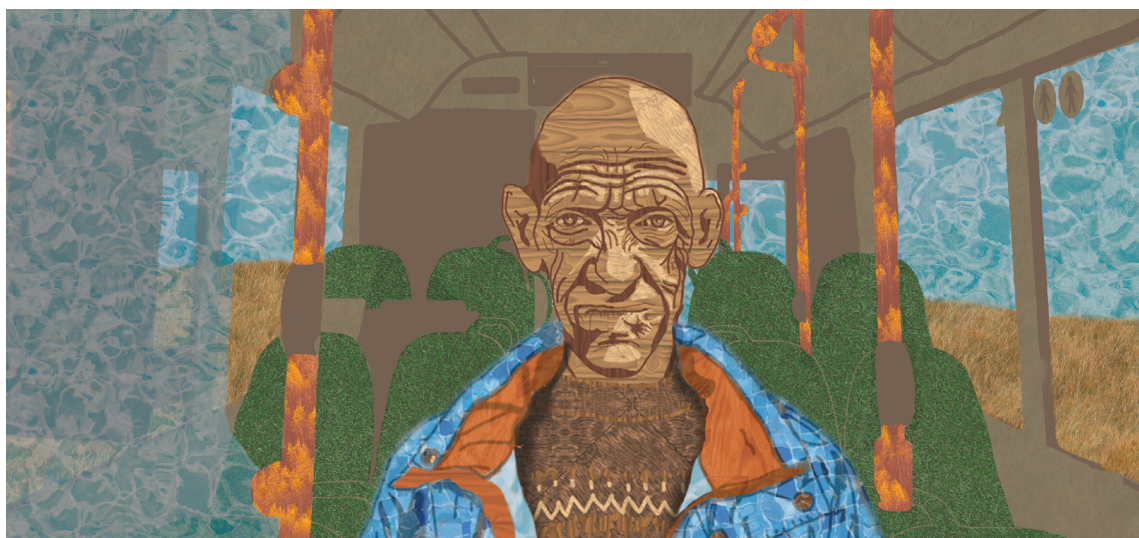
Bussen bremses opp og stanser nok en gang. Inn dørene kommer en gamling. Og da snakker jeg om en ordentlig gamling. En gamling som er så gammel at det ikke bare er usannsynlig å bli så gammel, men at alderen hans også er til bry for oss andre. Hadde gamlingen vært Titanic ville det vært på høy tid å spille «*Nærmere deg, min Gud*». (Skipet synker). Jeg lurer på hva som er ambisjonsnivået her. Har han som mål å komme seg av bussen eller har han entret nettopp med den hensikt å stryke med? Antakelig sistnevnte. Jeg synes gamlingen ser ut som en hjerne. Livet har vært så langt at huden må presses sammen til sulci og gyri for å få plass på kroppen. Øyelokkene er så tunge at det ser ut som om øynene søker tilflukt fra ytterligere livserfaring.

I motsetning til bussjåføren og jeg, har gamlingen god tid. Og det er jo klart man har god tid når man ser på livet i retrospekt. Det er en generell tendens at om man får for mye av noe, så begynner man å sløse. Gamlingers forhold til tid er intet unnta,

Uavhengig av om det er deres egen. Bussjåføren nistirrer på ham for at han skal skynde seg. Gamlingen klamrer seg fast i det som klamres kan og sleper seg over gulvet. Når han omsider har fått satt seg og bussen er i bevegelse, tenker jeg på et sitat av Kaj Munk. «*Mangt et feiltrinn tas ved at man står stille.*» Dette bryr ikke gamlingen seg noe om. Jeg lurur på hva som bryr gamlingen. Det er jo tydelig at det å rekke noe, ikke er en prioritet.

Jeg ser for meg at hvis gamlingen mister en brødskeive i gulvet, så skal dørken skures. Der vi andre tyr til vått papir, anskaffer gamlingen staur og vaskebøtte. Handle kan han gjøre i morgen. Hva betyr det egentlig å leve hver dag som om det var den siste? Det virker jo som om gamlinger lever hver dag som om det var i går. Gamlinger er ikke fette yolo. Det kan godt være at de har vært det, på samme måte som de sikkert har vært opptatt av mange ting. Barn, barnebarn, barnehagebarn, hapå, sunda, jordbærsyltetøy, sex, drugs and rock'n'roll, penger, penger, penger, og oppi alt det der; bussjåførenes kamp mot knapphet i tid.

Bussjåfør. Buss. Brått innser jeg at ingen har trykket på stopp. Med et byks etter stoppknappen får jeg i siste liten signalisert at jeg skal av. Bussen bremses, stopper og åpner dørene. Det skjer så fort at jeg ikke får tenkt på noe annet enn å komme meg ut. Fra utsiden ser det ikke ut til at mine medpassasjerer tok større notis av affæren. Bussen diffunderer ut i tiden og jeg står alene igjen på holdeplassen, glad for at jeg ikke ble med videre.

Studentenes

Hva opptar psykologstudentenes tanker når natten senker seg?

Drømte at jeg ble skutt med pistol i magen og hadde kun fire dager igjen å overleve på. Våkna opp til at jeg fortsatt trodde jeg var skutt, og måtte resonnere over hva som var viktig her i livet

Jeg hadde denne drømmen i barnehagen og jeg husker den veldig godt ennå. Har en smule traumer jeg blant annet har prøvd å bearbeide gjennom kunstprosjekter, uten hell. I drømmen er jeg på en NASA-stasjon fordi jeg er blitt valgt ut til å dra til måne. Etter hvert blir det min tur til å gå om bord i romfartøyet, men først må gruppen som var på månen før meg komme ut. Når de kommer ut og tar av seg hjelmen ser jeg at alle har blitt til aper, og får vite at det også kommer til å skje med meg i verdensrommet, men at det er for sent til å ombestemme seg. De lukker døren til romskipet og jeg får fullstendig panikk. Det siste jeg ser før jeg våkner familien min som smiler, og jeg kan se i øynene deres at de vet hva som skal skje, og at de har vist det hele tiden.

Drømte at jeg hadde sex med crushet mitt, og så var jeg ikke på prevensjon. Siden det var to jenter burde det jo være greit, men da jeg allikevel ble gravid ble vi veldig forvirra. Når jeg fødte var det ikke en baby, men en selunge - og jeg husker at alle i drømmen syntes det ga veldig mye mening. Ingen reagerte på at det var rart, inkludert meg - helt til jeg våknet og savnet selen min veldig mye.

Meg og søsteren min var i skogen og lekte, så kom det en ulv med en øks. Vi hoppet opp i trærne for å ikke bli hogget i stykker, så hoppet plutselig søsteren min ned, tok øksen fra ulven og hogget ulven istedet.

Familien og jeg skulle på ferie (yess sponsa tur til latinamerika) og mens vi var på flyplassen hadde vi med en mops som snakket og smilte med mennesketenner som mamma bætte i en bæresele. Den var dritkul og vi ble venner. Den kunne også gå på veggene. Var litt trist å våkne uten mopsen.

bekjennelser

Jeg drømte at jeg fikk analprolaps i et bursdagselskap. Tror Freud ville digga det. Heldigvis var det bare en drøm (tror jeg)

I det siste har jeg hatt to drømmer om å bli forelder. I den ene hadde jeg bare plutselig fått en baby. Jeg ble overveldet av en trang til å beskytte den, for den var så utrolig sårbar. Så begynte jeg å gråte masse, på grunn av denne sårbarheten. Så våknet jeg opp da, både lettet over å ikke ha en baby, men på en snodig måte også litt lei meg. Noen dager senere drømte jeg at jeg og kjæresten min hadde bestemt oss for å bli gravid. Så var jeg blitt gravid – og var først veldig glad for dette. Så begynte jeg å tenke på min livssituasjon som student, og at jeg på ingen måte kan få barn nå, og vi snakket om hvorfor vi i det hele tatt hadde tenkt at det var en god ide. Så vi ble enig om at jeg måtte ta abort. Kjæresten min poppet ut pille etter pille fra et brett med abortmedisin, og jeg prøvde å svelge de unna men det ble til en stor haug av piller på bordet. Jeg kjempet for å spise dem samtidig som jeg kjempet med de moralske kvalene inni meg om at jeg skulle ta abort. Så våknet jeg opp fra drømmen:))) Man skulle kanskje trodd at dette var kroppen min sin måte å fortelle meg noe, men jeg er altså ikke gravid.

En gang fløy jeg rundt på Freia med Jake Long "Den amerikanske dragen"

Den kvinnelige lederen i Palestina brøt seg inn i huset mitt for å tvinge meg til å verve meg for dem, jeg var livredd og gjemte meg i fryseren, hun åpna den og dro meg opp, ga meg en teskje og stilte meg på en åpen plass mens mennene hennes skjøt på meg og jeg måtte prøve å blokkere skuddene med teskjeen. Ble ikke truffet og ble derfor tatt med til et fancy møte hvor vi diskuterte Palestinas fremtid

Drømte at jeg drepte min daværende kjæreste, og så ble jeg ikke arrestert fordi alle mente det var fortjent. Når jeg våknet ble jeg litt skuffet over at det var en drøm. Var mitt wakeupcall på at jeg var nødt å slå opp, og jeg gjorde det samme dagen.

Drømte at jeg var et ekorn. Det var ikke et mareritt, men det er ikke no gøy å være et ekorn. Det har jeg erfart nå.

Familien og jeg skulle bestige et fjell, fjellet viste seg å være et partytelt. Hvordan kommer man seg til toppen av et partytelt?

Klær: Hva forteller de om deg?

Våkner du om morgenen og tar på deg det første du finner, eller overlater du ingenting i antrekket ditt til tilfeldighetene? Er mote vår måte å vrenge alle våre tanker, føler og interesser på utsiden? Hva forteller egentlig klesstilen din om deg? Jeg har snakket med førsteårsstudenter på psykologutdanningen om deres forhold til klær.

Jeg møter *Trygve / 1* en fredags ettermiddag. Da jeg spør han hva han går med, forteller han at han gikk for en "casual friday-stil". Den svarte dongeribuksen i elegant samspill med en grå crewneck, er så absolutt "casual" og definitivt veldig "friday". Trygve peker til slutt på de skitne hvite joggeskoene, som ifølge han selv er veldig trendy, og jeg er enig i at det utgjør prikken over i-en i dette uformelle fredagsantrekket. Ifølge Trygve tok han på seg akkurat disse buksene i dag fordi han gikk med den samme buksen i går, og den lå over stolen på rommet, og den var fortsatt ren. Genseren ble valgt fordi han hadde dårlig samvittighet fordi genseren ikke hadde blitt brukt på tre måneder. Undrende lurer han på om dagens

klesvalg forteller noe om hvem han er. "Er jeg en fyr som trives med den raske og beste løsningen, som ofte lar meg påvirke av samvittigheten?" Trønderen Trygves uvanlige klesmening er at han er veldig glad i flanellskjorter, og han estimerer at han eier ca. fem. Utenom flanellskjorter er Trygves favorittrend skatesko med hjul på hælen som alle hadde i fjerde klasse. "De likte jeg. De syns jeg at vi skal ta tilbake." avslutter han.

"Det er vanskelig å beskrive stilen min med ett ord." forteller *Johanne / 2* grublende da jeg spør. "Klærne jeg går med påvirker humøret og kroppsspråket mitt. En dag går jeg med skjørt, og da føler jeg meg feminin, mens hvis jeg går med baggy klær føler jeg meg annerledes." Hun har på seg en svart t-skjorte, New Balance sko, mørke low waist jeans, og et elegant sjal, kjøpt på en bruktbuikk. Favorittbutikken er bruktbuikk, og Johanne kjøper utelukkende brukte klær. Videre forteller hun at hun setter pris på en maksimalistisk stil, med masse farger og mønstre hvor alt er lov. Inspirasjon henter Johanne gjerne fra

TikTok eller Instagram, men også de rundt seg - og da særlig de hun bor med. Videre skildrer Johanne hvordan hun liker å bytte klær med vennene sine. “Du stilet min topp på den måten? Wow!” illustrerer hun. Johanne er derimot ikke så glad i chunky høye boots. “De ser så klumsete ut. Jeg synes egentlig de bare er litt teit.” avslutter hun.

“Jeg er opptatt av å handle klær på riktige steder” forteller **Sara / 3** da jeg spør henne hvor hun pleier å kjøpe klærne sine. Hun har som nyttårsforsett å ikke kjøpe noe nytt, og favorittbutikken er bruktbuikker eller mammas klesskap. Under korona skaffet Sara seg en symaskin, og klærne syr hun helst selv. Hun ber om litt betenkningstid da jeg spør henne om hva hun føler klærne hun går med sier om henne. “Jeg føler kanskje det at jeg kjøper brukt forteller noe om hvilke verdier jeg står for. Min lille miljøkamp kommer liksom til uttrykk gjennom klærne mine.” forteller hun engasjert. Sara har på seg en skreddersydd dressbukse fra da hun var på backpacking i Vietnam og en burgunder topp som hun kjøpte på en bruktbuikk i London. Hennes favorittrend er denim. “Jeg elsker alt av denim. Ikke bare denimbukser, men denimtopper, vesker, jakker, og ahhh jeg elsker å sy ting av denim.” utbryter hun. High waisted bukser derimot? “Jeg forstår ikke at folk går med det! Det er ubehagelig og det presser inn magen. Å ta på low waisted jeans revolusjonerte ting for meg.” innrømmer hun. Videre fortsetter hun å fortelle at hun selvfølgelig ikke liker skinny jeans. “Men det gjør jo ingen.” avslutter hun.

“Klær er veldig gøy. Det er desidert det jeg har brukt mest penger på i livet.” innrømmer **Matilde / 4**. Hun har på seg en svart dressbukse, en hvit oversized genser med glidelås og Adidas joggesko. Ifølge Matilde er dette et perfekt antrekk når man ikke vet helt hva man skal ha på. “Hvis man ikke har noe inspirasjon på morgenen, er dette safe”, konstaterer hun. Matilde forteller at hun føler at folk kan se at hun er interessert i klær. “Kanskje fordi jeg har så mye klær og går i et nytt antrekk hver dag?” spør hun før hun fortsetter. “Stilen min er kanskje litt sånn typisk “jente jente”. Kanskje den er litt basic? Jeg har fått høre det før.” ler hun. Matilde forteller at hun kjøper klær overalt, men at hun handler mest på HM, Bikbok, Zara eller fra norske merker som Julie Josephine. “Jeg er også veldig glad i Tise! Der føler jeg at man finner mye fint.” legger hun til. Inspirasjonen hentes fra TV-serier. “Jeg kan sette på pause og begynne å google hva folk har på seg i serien.” illustrerer hun engasjert. Favorittrenden til Matilde akkurat nå er en fin høstkåpe. “Jeg har mange kåper også.” ler hun. Jeg spør henne om hun har en uvanlig mening om en motetrend. “Jeg liker ikke sånne chunky sølvhertesmykker. Det er litt sånn *nei takk*.” forteller hun. “Folk

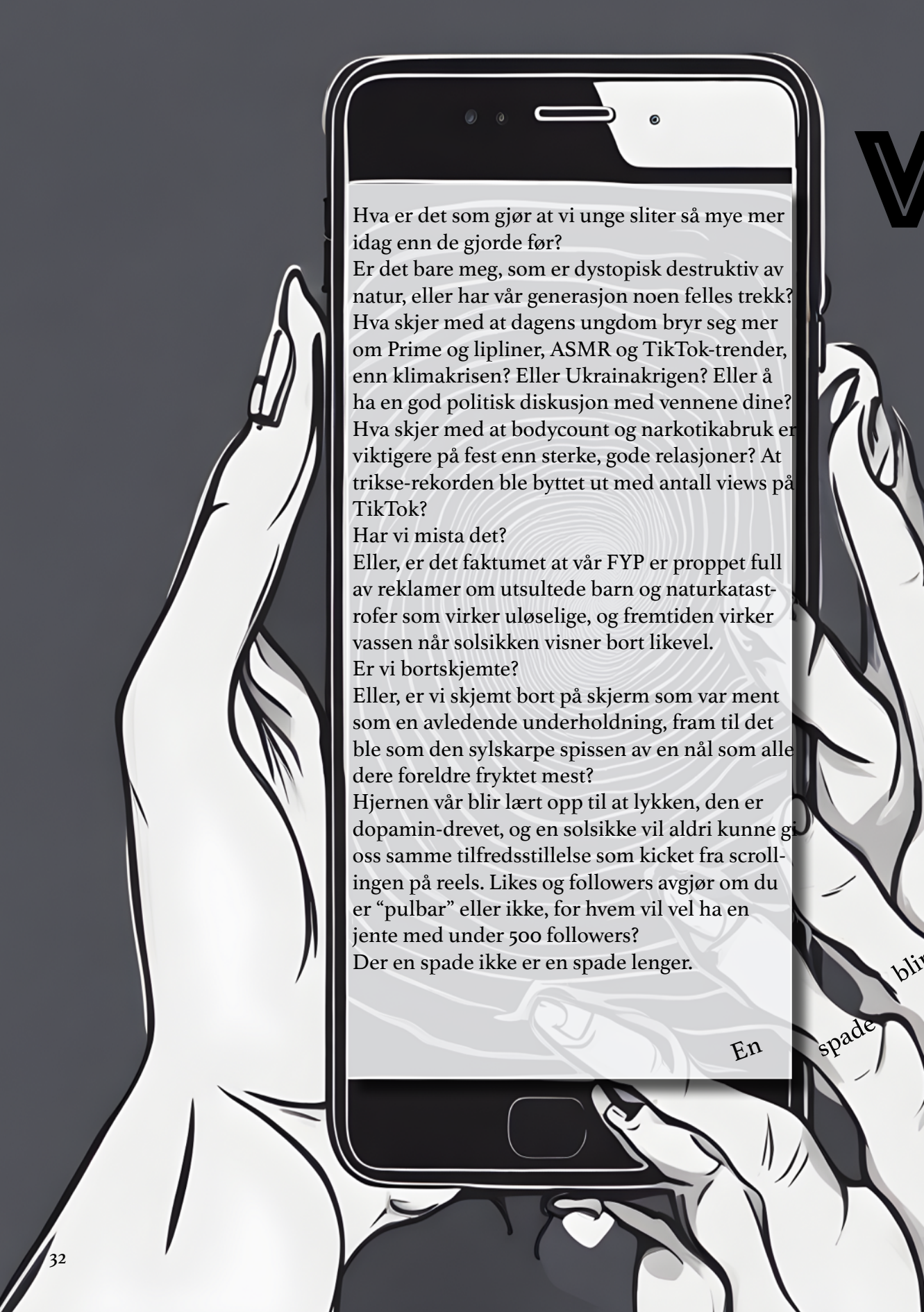
er jo fine med dem, men personlig kunne jeg aldri tatt på meg det.” avslutter hun ydmykt. En spenning ligger i luften da jeg spør om hun kan beskrive stilen sin med ett ord. “Nå er det om å gjøre å ikke høres for pretensiøs ut.” svarer Matilde. “Minimalistisk” forteller hun omsider. “Jeg er ikke så glad i masse farger og tjo og hei.” bekrefter hun.

På jakt etter psykologistudenter som er villig til å fortelle meg om klesvalgene sine, får jeg øye på to studenter i identiske gensere. Jeg møter *Trygve og Helle/5* som begge har kledd seg i en hjemmestrikket islandsgenser. Helle forteller at hun tok på akkurat den genseren fordi det er hennes favorittgenser, den er behagelig og det er kaldt ute. Trygve legger til at hans genser også er en av hans favorittgensere, og den er til og med strikket av mamma. “Føler dere at klærne deres sier noe om hvem dere er?” spør jeg. “På ingen måte. Nå har vi nettopp sett fire stykker med samme genser.” forteller Helle. Trygve fortsetter, “Jeg følte meg veldig spesiell i morges, men ikke nå

lenger.” “Våre er hjemmestrikket da.” legger Helle til.

Klærne vi går med danner et bilde til andre av hvem vi er, uavhengig om vi anser oss selv som moteentusiaster eller ikke. Vi vrer våre sjeler på utsiden, og vi fremstår som miljøentsiaster, typer som “ikke er så nøye på det” eller jordnære psykologstudenter i mammas hjemmestrikkede gensere. Klær handler om å ha det behagelig, men det gjelder ikke kun den varme genseren på en kald dag, eller å unngå de stramme buksene. Klesvalget vårt handler om vi har det behagelig med den vi er, og den vi er i relasjon til menneskene vi møter. Klær definerer ikke hvem du er, men det kan fortelle oss mye spennende om oss selv og de rundt oss. Tør du ta en grundig titt i klesskapet ditt neste gang du skal kle på deg?

Tekst og design:
Kristine Bog Vikane.

A stylized black and white illustration of a hand holding a smartphone. The phone's screen displays a list of questions and statements. The hand is shown from the side, with fingers gripping the edges of the device. The background is dark, and the phone's interface elements like the notch and home button are visible.

Hva er det som gjør at vi unge sliter så mye mer idag enn de gjorde før?

Er det bare meg, som er dystopisk destruktiv av natur, eller har vår generasjon noen felles trekk?

Hva skjer med at dagens ungdom bryr seg mer om Prime og lipliner, ASMR og TikTok-trender, enn klimakrisen? Eller Ukrainakrigen? Eller å ha en god politisk diskusjon med vennene dine? Hva skjer med at bodycount og narkotikabruk er viktigere på fest enn sterke, gode relasjoner? At trikse-rekorden ble byttet ut med antall views på TikTok?

Har vi mista det?

Eller, er det faktumet at vår FYP er proppet full av reklamer om utsultede barn og naturkatastrofer som virker uløselige, og fremtiden virker vassen når solsikken visner bort likevel.

Er vi bortskjemte?

Eller, er vi skjemt bort på skjerm som var ment som en avledende underholdning, fram til det ble som den sylskarpe spissen av en nål som alle dere foreldre fryktet mest?

Hjernen vår blir lært opp til at lykken, den er dopamin-drevet, og en solsikke vil aldri kunne gi oss samme tilfredsstillelse som kicket fra scrollingen på reels. Likes og followers avgjør om du er "pulbar" eller ikke, for hvem vil vel ha en jente med under 500 followers?

Der en spade ikke er en spade lenger.

En

spade

blir

VRIDD SKJERM

For en ordinær, vanlig spade er ikke bra nok for oss. Gravmaskinen graver seg ned i et hull av løgner og selvhat, så ingen kan se at det faktisk bare er en spade! Nå er det ikke spader som egentlig er poenget her.

Sosiale medier;

Mere som tvangstrøyer.

Jeg, som bare ville leve, i søken etter mening der følelsen av myk kaninpels gir meg mer serotonin enn et rabbithole av "dommedagsprofetier". Til og med film har mistet sitt særpreg, når ungdommen har blitt så sære, at to timer krever for mye konsentrasjon, når en uansett kan se filmen gjennom 30-sekunders-videoer i en TikTok-sfære.

Vi, som bare skulle bruke sosiale medier til å holde kontakten, å være sosial, vi har mistet kontakten og evnen til å være menneskelige uten en skjerm som skalkeskjul.

Det er lettere å dele angstanfall og selvskading på sosiale medier, der støttemeldinger strømmer inn, selv om ensomheten ikke ble noe mindre av gjengen du har bak ryggen på den andre siden av skjermen.

For når det virkelig teller, og du har muligheten til å få en klem av den vennen du tok den kaffen med, så har du glemt hvordan det var du skulle åpne deg, og face to face virker plutselig mye skumlere enn tastaturet som en mur.

Så hva er grunnen til at vi unge sliter så mye mer idag enn vi gjorde før?

Nei, ikke vet jeg, vi må nok være bortskjemte.

gravmaskin.

en

som

forkledd

nå

Tekst og design: Silja Rålm von Porat

Kvalitativ forskningsmetode må ha en utviklingsforstyrrelse

Jeg delte tanken umiddelbart med andre, men manglet argumenter nok til å forsvare den. Derimot lovt jeg meg selv at jeg en gang skulle kunne forklare mitt forvirrende standpunkt, og da skrive om det i Synapsen. Det er nå mitt 5. semester, og har latt vente på seg, men nå skjer det:

Det var andre forelesning i kvalitativ metode 2, og vi skulle lære om grounded theory (senere referert til som GT, rimelig å forveksle med Gin&Tonic fordi det gjør meg like svimmel). Jeg hadde på de to årene fortrenget det meste av min kunnskap om metode, men vel tilbake i salen slo fortvilelsen over meg igjen. I tillegg hadde jeg i mellomtiden fått offisiell attest fra psykiater på utviklingsforstyrrelse, men det var ironisk nok i første omgang for meg selv.

Når man vurderer kvalitativ kontra kvantitativ metode, så er gjerne kvantitativ tilnærming mer håndgripelig. En formel som kan regne ut hvor vidt man er nevrotisk på grunn av mye kaffe eller daddy issues, virker rimelig forlokkende. Men slike studier virker ofte rimelig distanserte fra virkeligheten (lav økologisk validitet), selv om de uten tvil har gitt oss mye kunnskap. Nå har vi jo også fått relativt gode verktøy som SPSS, som faktisk gir klare indikasjoner på sammenhengene mellom fenomener. Allikevel innser man fort at slike metoder skaper hull i konklusjonene som er umulig å svinge utenom. Som en asfaltert vei, hvor de aldri fikser hullene som dukker opp av slitasje, kan dette bli overveldende nok til at du begynner å gå til jobb istedenfor å kjøre bil. Altså, man prøver å finne en annen måte å drive forskning som fortsatt gir objektive resultater, men hvor man kan bruke hjernen og ta høyde for åpenbare sammenhenger som kvantitative metoder feiler på å avdekke. Problemet er at det alltid ender opp i uenigheter, fordi det ikke er én allvitende gudeskapning som alene bedriver kvalitativ forskning. Derimot gjøres det av flerfoldige småtasser som alle ser seg selv som en slik skapning. Løsningen blir dermed å lage retningslinjer og rammeverk, slik at funnene kan generaliseres, gjentas og være lett å avgjøre

om følger REK (retningslinjer fastslått av en viktig gjeng rundt et bord et sted om hva som er etisk akseptabel forskning). Jeg har på ingen måte et bedre forslag til hvordan forskning burde foregå, men det var akkurat dette som i forelesningen om GT rørte meg, og konsoliderte tidligere tanker i en sammenhengende konklusjon.

Jeg skal nå kombinere mitt umettelige eksterne prosesseringsbehov med en forklaring av hvorfor (spesielt kvalitativ) metode irriterer vettet av meg. Forhåpentligvis kan min oversharing om ikke av annen nytte, være med på å gi dere lesere en bittelitt bedre forståelse av metodefaget. Gjennom teksten skal jeg med fokus på GT, vrenge både mitt eget liv og essensen av kvalitativ metode for å avdekke om jeg eller forskningsparadigmet egentlig har grunnlag for å bli kalt forstyrrer.

Jeg har generelt vært rimelig jevnt frustrert, fordi det alltid var noe som gikk riv ruska galt på tross av iherdig innsats. Det ble forventet at jeg skulle få like gode forskningsresultater som alle andre, men ingen oppdaget at jeg hadde for liten plass på PCen min. Når jeg prøvde å laste ned SPSS slik som alle andre hadde gjort, var det full harddisk, så jeg måtte bruke en piratkopi med fargerike tall i **ULIKE FONTER SOM ALLE** danset taktløs salsa. I tillegg krasjet output-vinduet hver gang jeg skulle kjøre en analyse. Siden jeg ikke forsto hva som ikke fungerte, prøvde jeg i mellomtiden å komme til en omtrentlig konklusjon ved å finne opp egne måter å løse det. F.eks. når jeg leverte matteprøver, fulgte det med flere ark med beregninger som ingen andre hadde vurdert å inkludere. Konsekvensen var at når jeg fikk tilbake prøven sa alltid læreren: *"Du har jo fått de riktige svarene Malin, men jeg aner ikke hvordan du kom frem til det, dette er jo ikke noe vi har lært i timen"*. Jeg fikk dermed alltid 5, ikke 6. I forhold til at jeg tok det som en challenge fra universet å bruke timene til hvilket som helst annet irrelevant prosjekt, så var det jo ikke et dårlig resultat. Det var også relativt uproblematisk helt til 10.klassen, da karakterkonkurransen for å komme inn på VGS i

Lofoten er ikke-eksisterende. Jeg fortsatte derfor å sovne fredelig i naturfagsboka i klasserommet med 4 andre elever, selv etter læreren tok meg på gangen og truet med å senke karakteren fra 5 til 4 hvis jeg ikke sluttet å sove. Jeg mener på ingen måte at jeg opplevde tiden subjektivt som tøffere enn andre, det er et ork å være et voksende menneske! Det som svidde mest var kanskje følelsen av at jeg på tross av å jobbe uten redskapene de fleste hadde tilgjengelig, ikke noensinne fikk utelukkende ros. En prestasjon som egentlig var over gjennomsnittet kom alltid med bitter ettersmak, fordi jeg ble kritisert for å ikke følge oppskriften (dette er repeterende ivurderingsboka for hele grunnskolen).

På VGS skiftet landskapet, nå MÅTTE jeg plutselig rapportere i APA-stil, og uten SPSS krevde dette alt for mye ressurser. Kanskje kan man anta at jeg da kjøpte ny PC for å kunne laste ned det ekte programmet, men nei - jeg hadde en bedre løsning på lur.

Min løsning var slik som hos rakkerne bak det kvalitative forskningsparadigmet, å skape et helt nytt paradigme. Mitt nye paradigme skulle gjøre at andre forsto hvordan jeg opplevde verden, og med detaljerte regelbøker skulle det bli umulig for andre å overtale meg til å gjøre ting på deres måte. De fleste som begynte å lese regelboka ga opp raskt, og tilpasset seg meg så lenge jeg leverte bra resultater. Fysikktimene på videregående brukte jeg som FB-troll i form av en gamling kalt Åge Knudsen (gjærne stalk, han skapte et helt samfunn).

Fysikk lærte jeg derimot bak kassa på Rema 1000 ved å pugge formler bakpå kvitteringer jeg printet når kunder egentlig sa "nei det går fint" til kvittering, men jeg var distraheret. De fagene som ikke var avsluttende snek jeg meg unna blant annet gjennom min personlige skytsengel i elevtjenesten. Frem til VG2 var det altså mer en frykt for konfrontasjon som drev meg mot gode karakterer, enn akademisk ambisjon. Jeg mislikte hvis noen foreslo konkrete tiltak for forbedre karakterene, og dette kunne unngås hvis jeg alltid gjorde det bra.

Kanskje er det lettere å ignorere svakhetene i kvalitativ forskning hvis funnene samsvarer med meninger og verdier som samfunnet ser på som mindre kontroversielle?

I oktober på VG3 fødtes plutselig lidenskapen for psykologi, i samtale med tidligere nevnt skytsengel. Jeg var egentlig bare der for å slippe gymtimen, og diskuterte et eller annet uviktig. Samtalen dreide seg plutselig inn på studievalg, og da hun spurte om jeg hadde vurdert psykologi profesjon så ble jeg slått i bakken. Det følte riktignok noe annet, og jeg kjente i hjertet mitt umiddelbart at Trondheim var destinasjonen. Skulle jeg redegjort for prosessen derfra frem til immatrikulering til NTNU i GT-stil, hadde jeg neppe kommet inn. Heldigvis var retningslinjene ikke like etisk gjennomgripende som REK, jeg trengte bare et kampdyktig vitnemål.

Innsatsen med trykk av regelbøker måtte nå skjerpes betydelig. Med utgangspunkt i at jeg satt hos elevtjenesten for tredje gymtime på rad, og fikk 2 i gym på VG2, kunne det virke håpløst. Tidligere aksepterte jeg at lærere og medelever konkluderte med at min flakkende passivitet gymtimene kom av usikkerhet, men med mitt nye mål måtte jeg grave frem atferdens egentlige rot.

KUFGT01: Kvalitativ utviklingsforstyrrelse med GT som mestringsstrategi

Diagnosekriterier (alle underkriterier (i.i.i) må oppfylles for man konkluderer med at den etablerte mestringsstrategien etter eksponering for vanlige utfordringer ved kvalitativ analyse (i.i) kan være GT)

1.1 Forhåndsdefinerte teorier og fordommer

1.1.1 Metoden later som ingen andre teorier finnes, og bruker utelukkende egen data for å lage nye.

1.1.2 Metoden unngår subjektivitet ved å overtenke alt til den får alvorlige nakkesmerter.

1.2 Overfladisk analyse

1.2.1 Metoden forsikrer seg om at den har gravd så dypt som overhodet mulig, og har nådd teoretisk metning (altså at de avdekker den dypeste sannheten som gjemmer seg i bunnen).

1.3 Manglende generaliseringspotensiale

1.3.1 Metoden påstår at dens teorier kan generaliseres, men det fremstår like lite troverdig som lovnader fra amerikanske politikere under valgkampen.

1.4 Mangel på teoretisk retning

1.4.1 Metoden forsøker å presentere en teori

1.4.2 Metoden mener teorien (i motsetning til dens med-metoder sine) kan bli forstått uten enten: a) doktorgrad b) null kildekritikk

1.5 Manglende kontekstforståelse

1.5.1 I motsetning til mange av dens med-metoder forsøker metoden å ta høyde for sosiale og kulturelle forhold i forklaringer av menneskers skavanker.

Grunnen for å holde meg i bakgrunnen var nemlig at jeg ikke hadde sjans å undertrykke emosjonene jeg fikk av å delta, og helst ikke ønsket skade/skremme vekk vennene mine. Det var derimot nå kommet til et punkt der drømmen om profesjonsstudiet på NTNU overgikk behovet for sosial aksept i hjembygda (noe man uansett på et sted som Lofoten sjeldent kan få mer av om man ikke ble født med høy sosial status). Taktikken generelt var å presenterte problemer med en ubehagelig ærlighet som få hadde møtt på, og da satse på at lærerne ikke eide bedre regelbøker å følge enn mine. Et problem var jo ikke lengre problematisk hvis jeg også presenterte løsningen. Jeg opplevde også desverre en lei tendens til at de som fikk tilrettelegging i gym ble sett på som folk som var late og feige. Dette var åpenbart ikke veien å gå fra 2 til 5 i gym, så noe måtte gjøres annerledes, og jeg så bare en utvei. Jeg sverget til vennene mine at jeg skulle finne ut hva som feilet meg når jeg bare ble psykolog, pustet dypt, og sluttet så med emosjonsregulering.

Stakkars koselige læreren var nyutdannet, og ikke forberedt på en elev som konstant flørtet ut av kjedsomhet, og som uttrykte 12 års undertrykt hat for gymaktiviteter. En som hatet gym, men gjerne stod halve timen midt i gymsalen og slengte en medisinalball i bakken fulgt av et sint brøl, må ha vært vanskelig å forstå. Særlig når jeg foretrakk dette over å være med på volleyballkampene som respektivt foregikk på hver sin side av åstedet. Andre eksempler var at jeg ropte og slo hodet i gulvet for å ikke tenke på at det snart var min tur i stafett, startet slåsskamper i basketball uten ballens nærvær, eller gråt og skalvavsinnepåoppvarmingen til føttene ga etter og jeg falt. Ingenting med dette antydet feighet eller latskap.

Det var jo tydelig at jeg ga alt, men slik skaffet jeg alikkevel eget opplegg for det som var mest triggende, fordi ingen av de involverte syntes dette virket OK. Sånn var det jeg fikk den avgjørende 5eren som skilte meg fra de andre med klassisk tilrettelegging som i snitt havnet på 4 i faget (uten denne karakteren hadde jeg faktisk ikke kommet inn på studiet).

I forelesningen om GT noterte jeg at kvalitativ metode forsøker å gi verktøy for å gjøre intuitive slutninger. I GT er det essensielt at alle analyseprosesser gjøres parallelt. Dette er i teorien et fint prinsipp, men skaper problemer i praksis. Ved å utvide prosjektet hver gang man skimter et nytt rabbothole kommer man til bunns i saken, men det krever mye arbeid og tid, samt er umulig å få gjennom hos f.eks. REK som må vite alt på forhånd for å godkjenne prosjekter. Det er altså god grunn for å få GT i vranghalsen, da det i praksis faktisk virker umulig.

Kodingen diskuteres ikke helt etter boka. Dette var nok lur, for da jeg nå nettopp jobbet i Nvivo på en gruppeinnlevering med vennene mine, ødela det nesten vennskapet. I tillegg endte jeg personlig opp hengende ut vinduet og ropte etter forbipasserende som en 11-åring i en norsktime. Mest essensielt fra denne prosessen i GT, er det at konklusjonene utvikler seg organisk ut fra dataen alene, uten innblanding av noen forhåndsantakelser.

Denne holdningen til koding, tror jeg parallelt at jeg nailet i eget liv. På tross av tilsynelatende god innsikt i hva jeg opplevde som problematisk, forsøkte jeg aldri å lete etter et forklarende samlebegrep som f.eks. en diagnose.

Neste dag etter Geir-Tony har fått avslag:

Her ser vi forskeren Geir-Tony som spør om støtte til ressursene som kreves for å benytte GT, men alle de andre synes han er teit og avviser forespørselen.

La meg forklare, jeg har tenkt på alt! Der er helt objektivt analysert!

Like greit, du er jo så flink å makulere søknader om støtte til kvantitativ forskning

Jeg hadde i årevis skaffet mange av de samme tilretteleggingene som jeg kunne fått rett på med en tidligere satt ADHD diagnose. Koding av mine utfordringer gjorde jeg ved å bryte det ned til de minste bestanddeler (koder), og skapt helt ferske problem-kategorier. Når jeg ser meg tilbake nå er det snodig at jeg alltid var bevisst på at noe var "galt", uten å noensinne tenke at jeg kunne lete etter konsepter som forklarte hva eller hvorfor. Så skal det også nevnes at jeg er så fjern at jeg mistet takboksen av bilen i en storm, kom hjem, parkerte og gikk inn uten å legge merke til takboksens forsvinnelsesnummer. Jeg er enda usikker på om foreldrene mine tror på at jeg ikke merket det, de ga meg i alle fall tilsnakk i flere dager - ikke fordi jeg mistet takboksen, men fordi de syntes det var respektløst at jeg løy om å ikke ha merket det da jeg kom hjem.

Analysen i GT skal ende opp i nye teorier som bare bygger på studiens data, og gir mening fordi man jobber helt til oppnår teoretisk metning. Problemet er at mengden praktiske begrensninger vil alltid holde sannheten utenfor rekkevidde.

Jeg mener ikke en diagnose på utviklingsforstyrrelse indikerer noe objektivt problematisk, og dette har jeg etter mottakelsen av min egen attest på ADHD klødd meg i hodet av. Det har vært en hard sannhet å akseptere at medisin og veiledning faktisk kunne lære meg å passe bedre inn i den sosiale virkelighetens bokser, når jeg har brukt hele livet på å forklare hvordan jeg ikke evner dette. Frem til nå nettopp har jeg iherdig gravd i dette for å oppnå teoretisk metning. Tanken var at hvis jeg bare fant ut alt om meg selv, så kunne jeg presentere sannheten til andre om hvorfor jeg ikke var bra nok. Kanskje jeg da selv også kunne lære å tro på det, hvis dette kunne få dem til å slutte å påpeke manglene jeg visste var der. I teorien er dette smart, men problemet som derimot er åpenbart for alle som har møtt et annet menneske, er at ingen har kapasitet til å lese en forskningsrapport som får et nytt kapittel hver eneste dag. Hvis jeg klarer å forklare 90% av min virkelighet (som er usannsynlig mye), men de som hører på bare får med seg 20% av det, får man ingen teoretisk metning uansett hvor mye begge ønsker å forstå hverandre.

På samme måte kan man si at teorier utledet av GT også forklarer en betydelig del av virkeligheten, men for å finne den virkelige sannheten må det være 100%. Hvis lignende prosessstap finner sted

i forskning, er det ikke forunderlig at man ender opp forstyrret (etter alle tenkelige definisjoner av begrepet), selv om GT er blant de mest omfattende kvalitative metodene.

Jeg vil ikke si at diagnose og medisin førte meg til egen teoretisk metning, men det har kanskje blitt lettere å eksistere i forstyrrelsen. Mange relaterer til symptomer på slike diagnoser uten å oppfylle diagnosekriteriene, noe jeg mener er et uttrykk for at det i seg selv er forstyrrende å eksistere. Det som skiller meg fra en som ikke kategoriseres som forstyrret i psykiatrien, er graden av enighet mellom den sosiale virkelighet og meg om hvor forstyrrende det til sammen oppleves at jeg ikke passer inn i dens bokser.

Mot slutten har jeg såklart ingen teori. Jeg har vært forstyrret under utviklingen, er forstyrret nå, og dette er forstyrrende. Ut fra det vi påstår er virkeligheten virker det som om både jeg og kvalitativ metode er utviklingsforstyrret, men bare relativt til denne påståelsen. Som sammenligning ser jeg kvantitativ metode som svak fordi det er begrenset til å avdekke innholdet i boksene. Akkurat derfor trenger vi kvalitativ (og virkeligheten sånne som meg), som minner andre på boksenes u-betydning, og at det er få gode nok grunner til å tilpasse seg dem i den graden vi ofte streber etter. Såklart kan det være fordelaktig for sivilisasjonen at man pakkes i bokser, men det er faktisk bare relevant om du verdsetter opprettholdelse av sivilisasjonen (hvor du fant denne verdien vil jeg gjerne vite, men det noe annet). Om ikke annet har denne analysen har gitt meg ny respekt for paradigmat. Jeg mener ikke mine erfaringer peker mot at jeg bør unngå refleksjon, og på samme måte tror jeg vi bør fortsette å grave etter sannheten, selv om den ikke finnes. Hvis kvalitativ metode er en måte å fylle dagene, gjennom å leke at man graver frem sannhetens skatter, kan jeg fucke med det. Det viktigste perspektivet å ha med seg, er at man ikke i eget liv eller forskning blir så besatt av søken etter teoretisk metning at livsgnisten forsvinner. Virkeligheten er like forstyrrende å forholde seg til, uavhengig av om det er kvalitativ metode eller jeg som prøver å forklare den. Forskjellen er at jeg har beyngt å få selvinnstekt, og det har ikke kvalitativ metode. Neste steg (var dette GT) kan være å diskutere om virkeligheten heller er den som er forstyrret, men med denne kvalitative konklusjonen mener jeg å ha forklart så mange prosent av eksistensen som jeg noensinne kommer til å klare.

Hva sier Twisten din om deg?

Alle har en favoritt i Twist posen om man vil eller ikke. Vi har alle nøyd oss med twist enten om det er fra en litt halvgammel pose hjemme hos bestemor og bestefar, eller fordi det var premien på barneskolen etter en quiz. Men hva sier egentlig din favoritt Twist om deg? Finn ut av det her.

Kokos

Er du en av dem? Jaja, du nøyer deg med restene i skåla for å si det sånn og er ikke den kresne typen. Man kan finne deg på Bodegaen etter kl. 2, hvor du nøyer deg med bunnslammet. Freak (klinkokos) in the sheets?

Marispan

Du er en gammel sjel som setter pris på det finere i livet. Du drar sjelden ut og liker tidlig middag, helst rett etter skolen. Ekstra mild salsa på taco etterfulgt av en middagslur er en perfekt fredagskveld. Føler du deg ekstra gæren blir det kanskje et glass rødvin til Gullrekka.

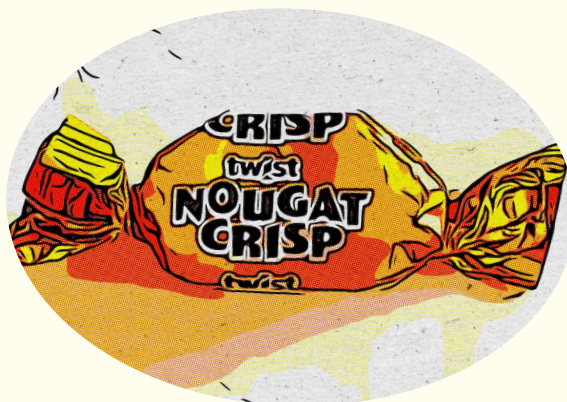
Japp

Bor du i studentbolig med fast strøm og trygge omgivelser? Japp! På samme måte som twisten er myk og et trygt valg, er du et ja(pp) menneske som ikke alltid sier det du mener. Men husk å komme deg ut av komfortsonen din og tenk utenfor twist-posen. Det er der magien skjer.

Daim

Dette er kanskje bardomsfavoritten som alle ville ha, men som twisten selv har du både en myk og hard side. Du er ikke redd for å konfrontere, og slik som daimbitene setter seg jævlig godt fast i tenna gir du heller ikke slipp på ting med det første. På den andre siden har du et stort hjerte og deler gjerne Daim-biten din med en du er glad i.

Nougat Crisp

Du vet hva som fungerer i livet og går for det du vil ha. Du er festens midtpunkt og er stor i kjeften på både godt og vondt. Ja, du er gøy, men også typen som leverer arbeidskravet samme dag som fristen. På samme måte som nougat crispen forsvinner fort fra skåla, skjer det samme med stipendet hver måned.

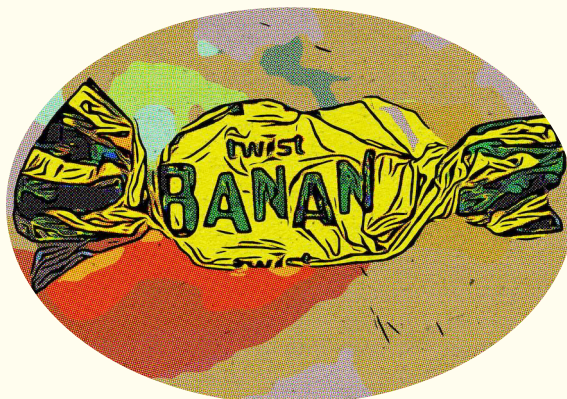
Aprikos

Går det bra med deg? På samme måte som aprikos-biten ble erstattet av karamellen twisten, har du opplevd å bli erstattet for nyere og bedre modeller. Husk det finnes folk som setter pris på deg på samme måte som fb gruppa "vi som vil ha aprikos twisten tilbake" fortsatt elsker aprikosen, selv om din tid i spotlighten kanskje er over.

Banan

Med deg er det litt hit or miss. Viben din passer for noen, men du er også kjent for mange på grunn av din særhet. Du bruker det til fordel fordi du er en kresen type som ikke går for hva som helst. På samme måte som banantwisten legger igjen en ettersmak, kan du ban(an)e på at folk snakker om deg etter du har gått.

Tekst og design: Kristine Kvernberg

BAK FLAMMENE: BRANNKONSTABLER OG PSYKISK HELSE

Brennende panikk griper tak i deg. Du åpner øynene og kjenner en sviende lukt. Det er røyk overalt i leiligheten! Det går opp for deg at du har glemt pizzaen i ovnen etter kveldens festligheter. Pulsen stiger, og en lammende følelse av desperasjon sprer seg gjennom kroppen. Hvem kan komme til unnsetning i dette avgjørende øyeblikket?

Plutselig, ut av blendende neongule lys trer brannvesenet inn i leiligheten din som redningsengler i iført maske og uniform. En bølge av lettelse skyller over deg når du innser at hjelpen er kommet, og situasjonen er reddet for denne gang.

La oss ta noen skritt tilbake og spørre oss selv; Hvem er disse menneskene under uniformene? De som trer frem som beskyttere i øyeblikk av kaos og fare, og hjelper oss vanlige dødelige folk i et ellers hektisk hverdagsliv. Hvordan ser livet ut fra deres side?

Trondheim hovedbrannstasjon

Med en idé om å besøke Trondheim hovedbrannstasjon, dro jeg en solfull lørdags formiddag. Brannstasjonen ble åpnet i 2014 på Sluppen, og har omtrent 60 ansatte i daglig drift.

Jeg henvendte meg til en selvsikker herremann iført en rød uniform, ved navn Stig. Sammen med sin kollega, Kai, var han villig til å la seg intervjuer om brann og psykisk helse.

Kai jobber som brannkonstabel, mens Stig er underbrannmester på stasjonen. Jeg spurte innledningsvis hvordan de ble interessert i brannyrket. For begge var det veldig tilfeldig; for Kai startet det med en deltidsjobb, og han innså raskt at dette

var noe som passet ham, mens for Stig ble gnisten tent med en brannstilling i Forsvaret. Begge understreket at de ikke hadde noen drøm om å bli brannkonstabel som barn, men er svært fornøyde med at de har endt opp som det.

Hva er de mest givende, men også utfordrende, aspektene ved jobben deres?

– Spenningen! Man vet jo ikke hva man drar på, eller hva som kan skje om ett minutt, eller om det ikke skjer noe i det hele tatt. Alt fra brann, trafikkulykker, men også mye psykisk som folk som vil ta selvmord og mange slike ting. Mesteparten er jo automatiske falske alarmer, men det som er givende er at man får hjelpe folk. Det er det som er gevinsten.

“Det er ikke det tradisjonelle brannvesenet lenger, da folk holder på med så mye rart”

Kan dere beskrive en typisk arbeidsdag som brannkonstabel?

– Vi møter opp, sjekker biler og utstyr. Det gjør vi hver gang vi er på vakt, sjekker at alt fungerer, som pumper og klippeutstyr og at det er vann på tanken. Det er også ofte ulike øvelser, der vi driller på ting som kan oppstå i virkeligheten. Vi har i tillegg en treningssjym som blir godt brukt, for det er viktig å holde seg i form.

Det smiler fra begge to; gymmen er åpenbart en viktig del av arbeidsdagen. Det bekrefter de begge, før de fortsetter.

– Vi har flere utrykninger om dagen, og sliter ofte med å få middag i middagstid, så det kan bli lange dager. Men, vi har rett og slett en variert arbeidsdag!

Et sammensveiset team

Psykisk helse er en viktig del av brannvesenets hverdag, da de arbeider helt i fronten ved akutte situasjoner. Både Kai og Stig understreker viktigheten av å ha gode kollegaer rundt seg.

– Vi prater mye sammen, vi er jo bestandig flere. Og hvis noen har en dårlig dag, så kan han holde seg litt i bakgrunnen, med tanke på inntrykkene man får med seg hvis det er mye blod og sånne ting. Så kan noen andre ta hovedjobben.

Jeg spør videre om de synes at det er gode nok løsninger for å ivareta mental helse for dem som jobber i brannvesenet.

– Ja, men jeg tror du må jobbe ganske mye med deg selv når du kommer på jobb. Du kan ikke bare komme på jobb og være helt sløv. Når du går inn

døra her må du tenke på hva som kan møte deg hele tiden. Du må være påskrudd, og gå gjennom scenarioer over ting som kan skje i hodet ditt, og da tror jeg du takler ting bedre også.

– Så har vi også etterevalueringer, samt oppfølging hvis det er veldig kjipte ting du har vært med på. Så det er et apparat vi har her med folk som kan å ta seg av hendelser i ettertid. Så det er bra, men jeg vet ikke om det er bra nok.

Et rop om hjelp

En økende erkjennelse av psykiske utfordringer i samfunnet har satt brannvesenet i en ny situasjon. “Det trengs flere psykologer, ikke brannfolk,” poengterte Kai, etter at vi har pratet litt løst rundt temaet. Utsagnet reflekterer den økende oppmerksomheten rundt det faktum at stadig flere folk sliter psykisk, samt hva brannvesenet i større grad nå enn før blir kalt ut på.

– Vi opplever flere tilfeller av at mennesker roper om hjelp på forskjellig vis, enten de er på et kjøpesenter, eller de legger seg midt i veien, eller de står på bruer med intensjoner om å hoppe. Denne økningen i hendelser som handler om psykisk helse har vært betydelig de siste årene, og vi kjenner på utfordringene.

Stig, som startet i brannvesenet for 25 år siden, poengterer den store forskjellen i hva brannvesenet rykker ut på.

– Før slukket vi veldig mye brann, så påtok vi oss å hjelpe ved trafikkulykker, så har det blitt mer og mer. Det er nå større fokus på spesialister innenfor ulike felt, som tauspesialister, dykkespesialister osv. Det er ikke det tradisjonelle brannvesenet lenger, da folk holder på med så mye rart.

“Det trengs flere psykologer, ikke brannfolk”

Kai og Stig

Med et stigende antall oppdrag knyttet til psykiske utfordringer, erkjenner Kai og Stig behovet for å tilpasse seg en ny virkelighet. Den økende kompleksiteten og variasjonen i hendelser stiller nye krav til brannvesenet. De må ikke bare være forberedt på branner og godt stekte pizzaer, men også på situasjoner som krever kompetanse innen psykisk helse.

Neste person ut er Ann Karin Hermansen, avdelingsleder for forebyggende avdeling, samt vakthavende brannsjef hver 4. uke. Med sin karriere som startet i Trondheim brannvesen i 2004, deler hun sine erfaringer innenfor brannyrket.

Hva er de mest givende, men også utfordrende, aspektene ved jobben deres?

– Det som vi føler er utfordrende og prøver å finne mer ut av, er nettopp hvordan vi skal bruke våre ressurser på best mulig måte. Hva er det som faktisk får deg til å sjekke den røykvarsleren, eller som får deg til å velge å spise kald mat istedenfor varm når du kommer hjem fra byen?

Det ble en lattermild stemning. Det er tydelig at uhell ved oppvarming av varm mat er noe brannvesenet rykker ut på for ofte.

– Noe kan vi gjøre rett mot dere studenter og få til en atferdsendring. Men kanskje det viktigste er å se til at bygningene som dere bor i er trygge. Derfor bruker vi mye ressurser på å gå tilsyn på hybelbygg.

En voksende bagasje

Med sterke inntrykk og belastende situasjoner, er det viktig med et godt støtteapparat rundt seg. Ann Karin forteller at brannvesenet har etablert et system for kollegastøtte, og har blant annet kurs og tilgang til psykologer gjennom bedriftshelsetjenesten: en tjeneste som skal bistå med forebygging av både fysiske og psykiske helseplager.

– Vi ser jo en del alvorlige hendelser og enkelt-episoder som kan være belastende. Kanskje det går bra den første gangen du ser noe ille, men så er det noe med at du stadig får større bagasje. Du ser mer

og mer, og du er kanskje i en livsfase som gjør at du blir ekstra påvirket av det du ser.

– Alle de ansatte her skal ha en viss grunn kompetanse innenfor psykisk helse, så gjennom det skal man også ha mulighet til å fange opp kollegaer som sliter.

Til slutt: har du noen råd til folk som vurderer en karriere i brannvesenet?

– Brannvesenet tilbyr meningsfulle, utfordringer oppgaver i et godt og givende miljø i stadig utvikling, sier Ann Karin entusiastisk.

– Man må være i god fysisk form og man må være hendig, men i tillegg er det en fordel med en bakgrunn som gir mangfold. Det er noe med å spille samfunnet, og der er vi ikke helt i mål.

”Kanskje det går bra første gangen du ser noe ille, men så er det noe med at du stadig får større bagasje”

VRANGLEFANTEN

jeg kaldsvetter på gulvet
vrenger magen for n-te gang i dag
og denne dagen
er surere enn den biten ost
bakerst i kjøleskapet
i mørket
i fukten
for noen må vri opp kluten

ikke enda i hvert fall
for det er enda mørkt
og i leiligheten er det fuktig as
tror ventilasjonssystemet har hengt seg opp
gått i vranglås
og klærne som henger på vranga
har hengt i over to uker nå
like fuktig
enda jeg vridde dem opp

husker da du var vrang
jeg satt i bilen
ville vri om nøkkelen
frese vekk
for du bare vrir på historien
for det var aldri fise fint
det var vrent
det var vridd
det var alt det ikke skulle

jeg var ute og gikk
og denne dagen burde utgått
for lengst forbi siste forbruksdag
også står du der
du står der med hele gjengen
du og alle
og jeg sverger
angsten
la seg så fint i vrangstrupen
faen
jeg har jo genseren på vranga
og du vet ikke at jeg spiller med hjertet utenpå
drakta

og jeg vrent meg for deg
nå vrenger jeg meg bare for gulvet
med vrente lommer
uten nøkler
og jeg får ikke opp kjøleskapsdøra
så jeg ligger her
med gråten i vrangstrupen

tekst og design:
Bendik Bergh Pedersen

S

Er du vrang,
men har alt på det rene?

Kontakt oss på:
avis.psykolosjen@gmail.com
eller
[facebook.com/synapsenavis](https://www.facebook.com/synapsenavis)

Takk til:

PSYKOLOG
FORENING

frifond.n
BARN OG UNGE